

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Mayıs 2018 Sayı: 67

Fiyatı: 3 TL (KDV dahil)

Baskın seçim tarihinin 24 Haziran olarak belirlenmesinden bu yana, seçimler gündemin baş sırasına oturdu. Öyle ki, 1 Mayıs bile seçimlerin enstrümanı haline getirildi. Hem hükümet hem muhalefet partileri, 1 Mayıs mitinglerini kendi propagandaları için kullanmaya çalıştılar.

AKP tam da seçim arifesine denk gelen bu 1 Mayıs'ta, "yasakçı" görünümünden sıyrılmak ve son dönemde emperyalist kurumlardan "demokrasi" konusunda artan eleştirileri savuşturmak için mitinglere izin verdi. Ayrıca yandaş sendikaları aracılığıyla işçi ve emekçilere hoş görünmeye çalıştı. "Seçim rüşveti" olarak sunduğu "emekliye ikramiye", "gecekonduya imar" gibi vaatlerle de aynı amacı güttü.

16 yıl boyunca işçi-emekçi düşmanlığında önceki hükümetlere rahmet okuttuğu halde, bu tür atraksiyonlarla, eriyen kitle desteğini durdurabilir mi? Bu artık mümkün görünmüyor, ama aşağı doğru gidişi durdurmak için her yöntemi devreye sokacağı kesin.

Esasında 7 Haziran seçimlerinden bu yana sandıkta da yenildikleri halde, çeşitli hilelerle-oyunlarla bugüne dek ayakta kaldılar. Şimdi ise hem ekonomik hem siyasi yönden kısıpaca girmiş durumdalar. Seçimlere daha 1.5 yıl var iken, iki ay sonrasına "baskın seçim" kararı almaları da, bunun bir sonucu.

* * *

AKP, seçim öncesi 1 Mayıs mitinglerine göz yummak zorunda kaldı, fakat bu mitinglerde bile birçok pankart ve dövize izin vermeyerek, makyaj malzemelerine dahi el koyarak saldırganlığını sürdürdü. Daha önemlisi, bir kez daha Taksim'i 1 Mayıs'a kapadı.

Sayfa 2'de sürüyor

1 Mayıs'tan seçimlere

DEVİRİMİN SESİNİ YÜKSELT!

1 Mayıs'tan seçimlere DEVİRİMİN SESİNİ YÜKSELT!

Beşiktaş ve Talimhane'den Taksim'e girmek isteyen gruplara, polis azgınca saldırdı. Ankara-Yüksel'de aralarında 75 yaşında bir kadının da bulunduğu üç kişiyi yerlerde sürükleyip acımasızca dövdüler. Sokaklara inen işkence, 1 Mayıs'ta da kolgezdi.

Hal böyleyken CHP, HDP ve onların kuyruğuna takılan parti ve kurumlar, icazetli 1 Mayıs mitinglerinde, 1 Mayıs'ın "bayram havası"nda geçtiği imajını verdiler. 1 Mayıs'ın "mücadele günü" olduğunu unutturup, bir "karnaval" şeklinde kutlamaya kalktılar. Ve 1 Mayıs mitinglerini seçim mitinglerine çevirip, kitlelere tek çözüm yolu olarak bir kez daha sandığı gösterdiler.

Ne "OHAL varken seçim olur mu", ne de "AKP'nin hazırladığı son seçim yasasıyla seçime gidilir mi" gibi en temel soruları bile yanıtlamadan, bu doğrultuda bir mücadeleye girişmeden, kitleleri seçim havasına soktular. Parlamentarizm batağına öylesine saplanılmış ki, her koşul altında seçimlere katılmak zorunluymuş gibi davranılıyor...

Bilindiği gibi 24 Haziran'da sadece cumhurbaşkanı değil, parlamento seçimi de yapılacak. Ama cumhurbaşkanı seçimi o kadar öne çıktı ki, parlamento unutuldu! Zaten varolan sistem parlamentoyu eskisinden daha göstermelik hale getirince, her parti asıl olarak cumhurbaşkanlığına kilitlendi. Hem "başkanlık sistemi"ne karşı çıkıp hem de bunun bir parçası olma handikapını taşıma pahasına...

Artık adaylar kesinleşmiş durumda. Son güne kadar bekleyen CHP, Muharrem İnce'nin adaylığını resmen açıkladı. Parti içi yarışta kendini gösteren Muharrem İnce, gerek adaylığının açıklandığı andaki konuşmasıyla, gerekse de ilk mitingini yaptığı memleketi Yalova'daki performansı ile, CHP tabanında bir umut ve heyecan yarattı.

"Ekmelettin fecaati"nden sonra CHP'lilerde kendi adayını çıkarma arzusu artmıştı. İnce, bu talebe de karşılık gelmiş oldu. Buna rağmen son güne kadar Abdullah Gül'den Abdullah Şener'e, Mehmet Bekaroğlu'ndan İlhan Kesici'ye dinci-muhafazakar isimler etrafında dönüp duruldu.

Abdullah Gül ismi, sadece AKP karşıtı kesimde büyük bir tepkiyle karşılanmadı; AKP'den de tepki aldı. Üstelik Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar ve Cumhurbaşkanı sözcüsü İbrahim Kalın aracılığıyla Gül'e doğrudan mesaj iletili. Ne İsa'ya ne Musa'ya yar olan Gül faslı böylece kapandı.

Erdoğan'ın karşısında en güçlü aday olarak Meral Akşener görünürken, Muharrem İnce'nin çıkışıyla dengeler değişmeye başladı. İnce'nin "milletvekillerin dokunulmazlığı"nın kaldırılmasında "hayır" oyu vermesi, ilk konuşmasında Ahmet

Arif'ten dizeler okuması, ardından Selahhattin Demirtaş'ın serbest bırakılmasını istemesi, Kürt halkına dönük mesajlardı. Aynı günlerde CHP'li üç milletvekili de Demirtaş'ın serbest bırakılmasını isteyen açıklamalar yaptılar. Bunlar, CHP'nin HDP ile ilişkileri düzeltme çabaları olarak görülmelidir.

AKP-MHP ittifakına karşılık CHP-İyi Parti-Saadet-DP ittifakı kuruldu.

Dolayısıyla HDP her iki ittifakın da dışına itilmiş ve yüzde 10 barajı ile yüz yüze bırakılmış oldu. CHP'nin HDP'yi de ittifaka dahil etmek istediği, fakat İyi Parti'nin kabul etmediği söylendi. Belli ki, CHP "Demirtaş'a özgürlük" diyerek oluşan tabloyu değiştirmeye çalışıyor.

Esasında "Demirtaş'a özgürlük" cumhurbaşkanı adayı olmadan önce de başlatılması gereken bir kampanyaydı. Ve bunun başını da CHP'den önce HDP'nin çekmeliydi. Sonuçta CHP son dönemde arka arkaya ataklarıyla göz doldurmaya ve kitlelere yeniden umut pompalamaya başladı. Kitlelerin düzenin kurumlarından, özellikle de seçimlerden umudunu kesmesi, burjuvazinin en korktuğu şeydir; bunu yeniden tesis etmek için vargüçleriyle çalıştıkları görülmektedir.

Sorun devrim cephesindedir. Kendisine devrimci, hatta komünist diyen parti ve gruplar bu koşullarda bile seçimlere endekslenmiş, düzen partilerinin arkasından sürüklenmiş durumdalar. Düzeni korumakla yükümlü cumhurbaşkanı koltuğuna dahi aday göstermeyi normalmiş gibi sunabiliyorlar. CHP ya da HDP'nin kuyruğuna takılıp onların cumhurbaşkanı adayını destekleyebiliyorlar.

Son 1 Mayıs bir kez daha gösterdi ki, reformizm faşizmin koltuk değneğidir. Ve faşizme karşı mücadele, reformizme karşı mücadeleden kopuk ele alınamaz. Bir avuç komünist ve devrimci, nasıl icazetli 1 Mayıs'a karşı durabiliyorsa ve 1 Mayıs'ın "bayram" değil, "mücadele günü" olduğunu gösterebiliyorsa; cumhurbaşkanı seçimlerine katılmanın komünistlikle, devrimcilikle asla bağdaşmadığını, işçi ve emekçilerin kurtuluşunun sandıkta değil sokakta olduğunu söylemeye, kitlelere gerçeği göstermeye devam edecektir. Yalanın hükümdarlığının bir sonu vardır, gerçekler er-geç kazanır.

Okurlara...

Merhaba,

Bir 1 Mayısı daha geride bıraktık. Bu yıl da 1 Mayıs, dünyada ve ülkemizde coşkuyla kutlandı. İşçi ve emekçiler emperyalist-kapitalist sisteme öfkelerini, savaşı-sömürsüz bir dünya özlemlerini haykırdılar.

Ülkemizde ise Taksim yine 1 Mayıs'a kapalıydı. Ancak Beşiktaş ve Talimhane'den pankartları ve sloganlarıyla yürüyenler, Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğunu bir kez daha hatırlattılar ve bunun unutulmasına izin vermeyeceklerini gösterdiler.

Ülke genelinde 1 Mayıs mitinglerine ne yazık ki seçimlerin gölgesi düştü. Hükümeti muhalefetiyle işçi ve emekçileri etkilemenin aracı haline getirildi. Zaten "baskın seçim" kararından itibaren seçimle yatılıp seçimle kalkılıyor. Ne OHAL, ne seçim hileleri, ne de anti-demokratik yasalar sorun ediliyor. Elbirliğiyle kitleleri sandığa çekmeye uğraşıyorlar ve yine tutma-yacakları vaatleri sıralıyorlar...

Halkın mutfağında ise yangın var. Zamlar rutine binmiş durumda. Temel ihtiyaç maddeleri başta olmak üzere herşey zamlandı.

Bu durum bizleri de doğrudan etkiliyor.

Devrimci yayınlar bir yandan toplatma-tutuklama cenderesi altındayken, bir yandan da ekonomik olarak zora sokuluyor.

Son zamlardan sonra dergimizin maliyeti de arttı. 2008 yılından bu yana 2 TL olan fiyatı, bu sayıdan itibaren 3 TL yapmak

zorunda kaldık. Okurlarımızın bu durumu anlayışla karşılayacağına inanıyoruz..

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

67. Sayıda

3	Baskın seçim AKP'nin açmazıdır
5	Çağdaş Büyükbaş serbest bırakılsın
6	"Taşerona kadro" yalan
7	Uğur Konfeksiyon işçisi direniyor
8	İlle Taksim, ille mücadele
9	Taksim'den vazgeçmeyeceğiz
10	1 Mayıs'ta coşkuyla, öfkeyle
11	İsviçre ve Fransa'da 1 Mayıs
12	Seçim gölgesi altında 1 Mayıs
14	Akkuyu'da nükleer kapitülasyon
15	Üniversite katliamı ve FETÖ tetikçiliği
16	Üniversiteler bölünerek çoğalmaz
17	Paris'te öğrenciler eylemde
18	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
19	ABD-Çin ticaret savaşı: Petro-yuan dönemi

Yayın Sahibi: Çağdaş Büyükbaş, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Murat Tokdemir

Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, www.proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 67 Mayıs 2018, 3 TL(KDV Dahil)

Yaklaşık 1.5 yıl sonra yapılması gereken genel seçimler, 24 Haziran gibi olabilecek en yakın tarihe çekildi. Yani iki ay sonra, cumhurbaşkanı ve milletvekili seçimleri yapılacak. Eğer seçimlerin 60 gün önceden ilan edilmesi gibi yasal bir zorunluluk olmasaydı, belki daha da öne çekilecekti.

Dolayısıyla bu seçime “erken seçim” demek hafif kalıyor; o yüzden çoğu kesim tarafından “baskın seçim” olarak nitelen-dirildi. “Panik seçim”, hatta “darbe” şeklinde değerlendirenler oldu. Bunların hiç biri de yersiz değildi.

Öyle ki, seçim tarihi ilan edildi, ama seçimin nasıl yapılacağına dair kanunlar çıkmış değil! Şimdi alelacele o kanunları yapmaya çalışıyorlar...

bile “geç” bularak 66 gün sonraya tarih verdiler. Dolayısıyla **AKP-MHP gerici-faşist bloğunun kendilerini güçlü hissettikleri bir anda, muhalefete yaptıkları bir “baskın”dan değil; ayaklarının altından halının çekildiğini farkettileri anda, düşmemek için tutundukları bir “dal”dan sözedilebilir ancak.**

Demek ki, önümüzdeki günler AKP-MHP blokunu zora sokacak gelişmelere gebe-dir. Daha fazla batmadan, giderek kaybettiği kitle desteğini tamamen yitirmeden seçime gitmeyi tek çare görmüşlerdir.

AKP’nin “FETÖ ile mücadele” adı altında kendi içinde yaptığı tasfiyelerin yarattığı kırılganlıklardan, MHP’nin içten parçalanması ve halen devam eden huzursuzluğa kadar iç sorunları bir yana, ülkede ve dünyadaki son gelişmeler, bu

döviz karşısında erimesi, son bir ayda tavan yaptı. Dolar 4, euro 5 TL’ye çıktı. Bu durum otomatikman enflasyonu yükseltti. Benzinden başlayarak temel gıda maddelerine kadar her şey zamlandı. Resmi rakamlarda bile enflasyon çift haneli oldu.

Keza **işsizlik sürekli artıyor. Özellikle genç işsizler, bunların içinde de üniversite mezunları başı çekiyor.** Gelecek belirsizliği başta gençler olmak üzere kitleleri bunalıma sürüklüyor. Atanamayan öğretmenlerden, işten atılan işçilere kadar onlarca kişi intihar etti. Ekonomik durumu nispeten iyi olanlar yurtdışına kaçıyor. “Beyin göçü” 12 Eylül yıllarıyla kıyaslanan bir boyuta sıçradı.

Sadece gençler ya da akademisyenler değil, patronlar da yurtdışına kaçıyor. **Dolar zenginlerinin yurtdışına kaçtığı yönünde haberler arttı.** Türkiye, bu konuda da dünya üçüncüsü. Aralarında Ülker ve Doğuş gibi AKP’ye yakınlığı ile bilinen büyük şirketler, borçlarını için yapılandırma talebinde bulundular. Ülker’in paralarını İngiltere’ye kaçırıldığına dair bilgiler önceden çıkmıştı. Ekonomik krizin giderek derinleşeceğini farkedendenler, önlemlerini şimdiden almaya başladı.

AKP döneminin büyüyen tek sektörü olan inşaat da kriz aşamasında. Mart ayı verilerine göre konut satışlarında yüzde 14 düşüş var. Bunun ikinci el satışlarda daha fazla olduğu belirtiliyor. Öte yandan kredi ile ev alanlarda ödeme gücünün artıyor. Bu durum bankaları da tehdit etmeye başladı. Bankaların elinde biriken ipotekli evlerin patlaması an meselesi. Bankaları bekleyen bir başka tehlike ise, ABD’de görülen Zarrab davasının sonuçlanmasıyla birlikte Halkbank başta olmak üzere kamu bankalarına kesilecek fatura. Ki son duruşma Mayıs ayında olacak. Yani tehlike kapıda...

Ekonomide bu kötüye gidişi sahte büyüme rakamları ile kapatmaya çalıştılar, fakat tutmadı. Kaldı ki o rakamlarda bile gelir adaletsizliği sırtıyordu. Yani “büyüme”den yararlananlar zenginler olmuş, işçilerin gelirleri önemli oranda gerilemişti. Zaten gelir adaletsizliğinde Türkiye, dünya üçüncüsü. Öyle ki, oruç ayının yaklaşmasıyla birlikte Diyanet’in açıkladığı bu yılki fitre bedeli (5 kişilik bir ailenin asgari beslenme miktarı) 2 bin 800 TL. Asgari ücretin neredeyse iki katı!

Türkiye tarihinin en büyük borçlanmasının yaşandığı, cari açığın rekorlar kırdığı, yüzbinlerce esnafın kepenk kapattığı, turizm gelirlerinin yarı yarıya düştüğü bir dönemden geçiyoruz. Bütün veriler, ekonomik krizin bir sel gibi geldiğini

BASKIN SEÇİM AKP’nin açmazıdır

AKP-MHP bloku zorlanıyor

Bu durumda akla takılan ilk soru; AKP-MHP blokunu bu kadar telaşlandıran, apar-topar seçimlere götüren nedenler oluyor. Yakın zamana dek “erken seçim” yönündeki her soruyu tersleyen, “seçimler zamanında olacak” diye vurgulayan başta Erdoğan olmak üzere AKP-MHP kurmayları, ne oldu da adeta zamana karşı yarışır gibi bir seçim takvimi açıkladılar.

Esasında “erken seçim” zaten bekleniyordu. Özellikle Afrin işgali sonrasında AKP’nin böyle bir hamle yapacağı belli olmuştu. Biz de geçen sayımızda, erken seçim ihtimalinin güçlendiğini belirtmiştik. Dolayısıyla “erken seçim” kararı kimse için sürpriz değildi. Sürpriz olan, bu tarihin 24 Haziran gibi olabilecek en yakın tarihe çekilmesi-ydi. “Baskın” ya da “panik seçim” olarak adlandırılmasının nedeni de budur.

Belli ki, son birkaç ay, hatta birkaç haftalık gelişmeler, Erdoğan ve ekibi-ni bu kararı almaya zorladı. Bahçeli’yi öne sürerek, onun aracılığıyla “erken seçim” duyurusunu yaptılar; herkesin Ekim-Kasım gibi bir tarih beklediği anda da, Bahçeli’nin telaffuz ettiği 26 Ağustos’u

gerici-faşist bloku zorlamaya başlamış-tır. **Her iki partide iç sıkıntılar artmış, kitle desteği azalmış, ittifakın geleceği yönünde kaygılar artmıştır. Daha önemlisi, ekonomik, siyasi yönden çember daralmaktadır.**

Zaten uzunca bir süredir “yönetememe krizi” yaşanmaktadır. Öncesi bir yana, 15 Temmuz sonrası AKP, ülkeyi yönetmekte iyice zorlanmakta, OHAL rejimiyle götürebilmektedir. Devletin hemen tüm kurumları yıkılmış, yasaları değişmiştir, fakat yerine yenisi konabilmiş değildir. Her yandan dökülmekte, çivisi çıkmış bir halde yalpalamaktadır.

Bu durumda seçimlerin normal zamanı olan Kasım 2019’u beklemek, yani 1.5 yıl daha idare etmek imkansız hale gelmiştir.

Açmazlar birden fazla...

AKP hükümetinin açmazları bir değil, iki değil... Bir çok yönden sıkışma yaşıyor. Bunların içinden öne çıkanları iki başlık altında toplamak mümkün.

Birincisi ekonomik nedenlerdir. Türkiye ekonomisinin giderek daha fazla krize battığına dair veriler ard arda sükun ediyor. Örneğin TL’nin

AKP-MHP gerici-faşist bloğunun kendilerini güçlü hissettikleri bir anda, muhalefete yaptıkları bir “baskın”dan ziyade; ayaklarının altından halının çekildiğini farkettileri anda, düşmemek için tutundukları bir “dal”dan sözedilebilir ancak. Demek ki, önümüzdeki günler AKP-MHP blokunu zora sokacak gelişmelere gebe-dir. Daha fazla batmadan, giderek kaybettiği kitle desteğini tamamen yitirmeden seçime gitmeyi tek çare görmüşlerdir.

gösteriyor. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek bile bunu itiraf etmek zorunda kaldı. O yüzden Erdoğan'ın hışmına uğradı, bunun üzerine istifa ettiği fakat kabul edilmediği söylentileri dolaştı.

AKP'nin her kriz tehlikesini çeşitli hamlelerle geçiştirdiği ya da etkisini nispeten azalttığı biliniyor. Kamuya ait her şeyi satarak, yüksek faizlerle borçlanarak, "sıcak para" girişini sağlayarak, bugüne dek ayakta durmayı başardı. En son tüm tepkilere rağmen şeker fabrikalarını bile sattı. Tam da seçim arifesinde bunu yapmaları, ekonomide ne kadar zorlandıklarını bir başka göstergesi. Fakat artık denizin dibi göründü. Bırakalım seçimlerin normal takvimi olan 1.5 yılı, bir-kaç ay bile beklemeye tahammülleri kalmadı.

İkincisi Suriye savaşının geldiği aşamadır. AKP'nin Suriye savaşında başından beri yanlış politikalar izlediği biliniyor. Başlangıçta ABD'nin rotasında S. Arabistan ve Katar'la birlikte IŞİD ve benzeri cihatçı çeteleri besleyip büyüterek Suriye savaşını kışkırtmışlardı. Kısa sürede Esad rejimini alaşağı edeceklerini ve "Müslüman Kardeşler"i iktidara getireceklerini düşünüyorlardı. Fakat bekledikleri gibi olmadı. Esad'a bağlı güçler direndi, ardından İran ve Rusya'nın desteği geldi. IŞİD vahşeti, başta Ortadoğu olmak üzere dünya halklarının çok büyük tepkisini topladı. Kürtlerin yoğun olduğu bölgelerde PYD önderliğinde özerk yönetimler kuruldu.

ABD, IŞİD ile Suriye savaşını kazanamayacağı anı anlayınca, bu kez "IŞİD'e karşı savaş" adı altında Batılı emperyalistlerle "koalisyon" oluşturdu. Aynı dönemde IŞİD'e karşı direndiği için dünya halklarından büyük bir ilgi gören PYD ile ilişkilerini artırdı. ABD'nin taktiksel değişimine ayak uyduramayan AKP'nin ABD ile ilişkileri bozulmaya başladı. ABD'nin Kürt hareketiyle artan ilişkisi ve Suriye'de fiili Kürt kantonlarının oluşması, Türkiye-ABD ilişkilerini daha da gerdi.

Rusya'nın Suriye savaşına doğrudan müdahaleleriyle Esad rejimi güçlenince, ABD ve onun işbirlikçisi Arap ülkelerinde gerileme süreci de başladı. AKP, ABD güdümünde yürüttüğü Suriye savaşının bütün faturasını, dönemin dışişleri bakanı (sonrasının başbakanı) Ahmet Davutoğlu'na yıktı.

ABD'nin Gülen Cemaati aracılığıyla 15 Temmuz darbesini yaptırması, AKP-ABD ilişkilerini kopma noktasına getirdi; Rusya ile ilişkilerinde ise, yeni bir sayfa açtı. Çünkü AKP, 15 Temmuz'u Rusya'nın yardımıyla savuşturabilmişti. Rusya, Türkiye ile ABD'nin arasını açabilmek için AKP ve Erdoğan'a bu desteği verdi. Suriye savaşında Türkiye'nin kritik bir rol oynadığını gördüğü için de AKP'yi "Astana süreci"ne dahil etti.

Son iki yıldır AKP, bir yandan Rusya ile ittifak halinde Suriye savaşına dahil olurken, bir yandan da ABD ile ilişkilerini koparmamaya çalışıyor. Görünürde ABD'nin PYD ile işbirliğine ateş püskürüyor, fakat İncirlik başta olmak üzere ABD üslerini kapatmıyor. Savaş ortamının yarattığı manevra alanını kullanarak, hem Rusya'yı, hem ABD'yi idare etmeye kalkıyor. Fakat bunun da sonuna gelindi.

AKP, Rusya'nın izniyle önce Cerablus'a,

sonra Afrin'e girdi. Ardından Erdoğan, Ankara'da yapılan son "Astana zirvesi"nde Putin ve Ruhani ile birlikte poz verdi. Aynı hafta içinde ABD'nin Suriye'yi kim-yasal silah kullanmakla suçlamasına ortak oldular. ABD-İngiltere-Fransa üçlüsünün Suriye'yi bombalama-

sını büyük bir sevinçle karşıladılar, az bile buldular.

Bunun üzerine Rusya Dışişleri Bakanı, Türkiye'nin Afrin'den çekilmesi gerektiğini söyledi. Bu demec, Rusya'nın AKP'ye verdiği desteğin artık sonuna geldiğinin işaretiydi. Diğer yandan AKP'nin tüm çabalarına rağmen ABD, PYD'ye olan desteğini kesmeyip aksine arttırdı. Dahası, PYD'nin Menbiç'ten çekilmeceğini söyledi. AKP açısından Suriye savaşında da yolun sonuna gelinmişti. Üstelik hem ABD'nin hem de Rusya'nın tepkilerini üzerine çekerek...

Erdoğan, Afrin işgalinin ardından, AKP'deki "metal yorgunluğu"nun bittiğini ve "yeniden diriliş" döneminin başladığını ilan etti. **Afrin üzerinden yeni bir seçim zaferi daha kazanmaya hazırlanıyordu. Fakat son günlerde Afrin'in sözü bile edilmez oldu.** Keza Afrin'den sonra Menbiç, hatta Fırat'ın Doğusu denilerek atılan savaş naraları da şıp diye kesildi.

Görünen o ki, AKP'nin eriyen kitle desteğini şoven-milliyetçi rüzgarla durdurma girişimi de hüsrana uğradı. "Yeniden diriliş" rolü yüklediği Afrin, "Pirus zaferi"ne dönüştü.

Gerek ekonominin kötüye gidişi, gerekse Suriye savaşında geline aşama, AKP için artık gerileme döneminin başladığını gösteriyor. Bunların sonuçları tüm boyutlarıyla ortaya çıkmadan, seçime giderek durumu kurtarma telaşına düştüler. En önemli rakip durumuna gelen İyi Parti'yi seçimlere sokmama gibi bir hedefi de gözeterek, 24 Haziran tarihini belirlediler.

Bu hesaplar ne kadar tutar, geriye doğru gidişi ne kadar frenleyebilir; bu pek mümkün görünmüyor. Elbette bu noktada muhalefet partilerinin tutumu büyük önem taşıyor. Ama daha önemlisi, kitlelerde artan AKP karşıtlığının onu alaşağı edebilecek boyutlara ulaşması, yeni patlamalara yol açmasıdır. Halkın ezici çoğunluğunun istemediği ve bunu eylemleriyle ortaya koyduğu hiç bir hükümet işbaşında kalamaz. Bu AKP-MHP gibi en saldırgan gerici-faşist bir ittifak olsa dahi...

Muhalefetin durumu

AKP'nin 16 yıl hükümette kalmasında en büyük pay, kuşkusuz muhalefet partilerindir. MHP'yi bir kenara bırakalım, **CHP ve HDP de, AKP'nin en**

sıkışık anlarında ona nefes borusu oldular. Gezi Direnişi'nden 7 Haziran seçimlerine, 15 Temmuz'dan 16 Nisan referandumuna kadar, en kritik aşamalarda yaptıkları ve yapmadıklarıyla AKP'nin işini kolaylaştırdılar.

Her defasında "atı alıp Üsküdar'ı geçmesi"ne göz yumdular.

Onların misyonu, kitleleri sandığa çek-

mek, parlamentarist hayalleri canlı

tutmak, düzen-ici çözümlerin dışına çıkılmasına izin vermemekti. AKP'nin seçim hileleri ayyuka çıktığı halde, insanları sandığa götürmek için her yolu denediler. Reformizmle birlikte en iyi başardıkları şey de bu oldu.

Peki önümüzdeki seçimlerde muhalefet partilerinin öncekilerden farklı bir tutumu olacak mı? Olacaksa neden? Bu seçimleri öncekilerden farklı kılan nedir?

İlkin, düzen partileri olarak kitleleri sandığa çekme misyonlarını tabi ki sürdürecekler. Bu onların dönemsel değil, stratejik görevleridir. Şu ya da bu hükümete göre değişmeyecek olan varlık nedenleridir. Ancak bu asli görevlerini yerine getirebilmeleri için de, kitlelerin nabzını tutabilmeleri ve ona göre taktikler belirlemeleri gerekir.

Örneğin "OHAL altında seçimlere girmiyoruz", "önce seçim güvenliği sağlansın" diyebilirler ve AKP-MHP bloku üzerinde bir basınç oluşturabilirlerdi. Ama ne 16 Nisan referandumunda ne de sonrasında böyle bir koşul öne sürdüler. CHP içinden bu yönde çıkışlar olduysa da hemen seslerini boğdular. HDP'den ise, böyle bir ses bile çıkmadı.

İlk olarak Bahçeli tarafından "erken seçim" dilendirildiğinde, CHP ve HDP'den en küçük bir itiraz gelmediği gibi, "hodri meydan" dediler. Ardından Erdoğan, tarihi 24 Haziran'a çektiğinde bile, "biz her koşulda varız" diyerek meydan okumaya devam ettiler. Bahçeli ve Erdoğan'a "ikiniz kafa kafaya verip meclisi hiçe sayarak nasıl böyle bir karar alabilirsiniz" diye sormadılar bile.

Seçim kararının açıklandığı gün OHAL bir kez daha uzatıldı. "OHAL altında seçime mi gidilir" demediler mesela. Seçimin tarihi belirlenmişti ama yasaları çıkmamıştı. Bunu bile sorun etmediler. Erdoğan'ın yasaları-anayasayı, hukuku takmayıp ülkeyi keyfi biçimde yönetmesine onlar da ayak uydurmuştu.

Kısacası rutin bir seçim için "olmazsa olmaz" koşulları sağlayacak hiç bir çabaya girmediler. Bu açılardan burjuva muhalefet görevini dahi tam olarak yaptıkları söylenemez.

Değişmeyen bu genel özelliklerinin yanı sıra değişen şeyler de var elbette. Çünkü bu seçimlerin nesnel ve öznel koşulları öncekilerden çok farklı.

Burjuva muhalefetin tutumu da ona göre değişiyor, değişecek...

En başta İyi Parti'nin kurulması, yıllardır söylenegelen “merkez-sağ boşluğu”, “AKP'nin alternatifsizliği” gibi kavramlarla ifade edilen düzen-içi çözümsüzlüğe bir neşter attı. MHP'yi “merkez sağ”a çekme projesi tutmayınca, Meral Akşener ve ekibine ayrı parti kurdurdular. AKP-MHP bloku, bunu her aşamada engellemeye çalıştıysa da, başaramadı. Tıpkı AKP'nin kuruluşunda olduğu gibi Akşener ve ekibi, daha partileşmeden “hükümet alternatifi” olarak öne çıkarıldı.

AKP-MHP blokunun İyi Parti'yi seçimlere sokma planı ise, CHP'nin 15 milletvekilinin İyi Parti'ye geçmesi ile bozuldu. Bu, muhalefetin ilk kez inisiyatif ele geçirmesiydi. AKP'nin her hamlesine sadece konuşarak yanıt veren, ama hiçbir zaman bir yaptırım gücü ortaya koymayan CHP, ilk kez AKP'nin oyunun bozacak bir atak yaptı. Bu durum CHP tabanında moral arttıran bir etki yarattı. Aynı zamanda sandığa gitmemeyi düşünen geniş bir kesimi yeniden umutlandırdı.

Muhallif partilerinin AKP-MHP ittifakına karşı geliştirmeye çalıştıkları bir diğer hamle ise, “sıfır baraj” olarak adlandırdıkları ittifakları geliştirmek. İyi Parti'nin Saadet, DP, DYP, ANAP gibi irili-ufaklı sağ partilerle; CHP'nin ise, DSP, ÖDP, TKP gibi çeşitli sol partilerle ittifak kurarak her partinin mecliste yer almasını sağlayacak bir yöntem izleyecekleri söyleniyor. Bütün muhalif partilerin tek çatı altında toplanması formülü de konuşuluyor, fakat HDP ile İyi Parti'nin ya da Vatan Partisi'nin biraraya gelmesi zor görünüyor. HDP bu formüle sıcak baktığını belirtse de milliyetçi-şoven kesimlerin buna yanaşmadığı anlaşıyor.

Kürt illerinde yapılan katliamlar, belediyele-re atılan kayyumlar ve eşbaşkanlarının dokunulmazlıklarının kaldırılarak hapse atılması ile güç

kaybeden ve politik etkisini yitiren HPD, seçim süreciyle birlikte kıpırdanmaya başladı. En güçlü cumhurbaşkanı adayı olarak da Demirtaş'ın ismi geçiyor. Eşbaşkanlığa Demirtaş'ı yeniden seçmedikleri için kırılgan olan HDP kitesini ve kimi aydınları bu şekilde toparlamayı düşünüyor olabilirler.

Her partinin ayrı adaylarla cumhurbaşkanı seçimlere katılması, ya da Erdoğan'ın karşısına güçlü tek bir adayla çıkması tartışmaları halen sürmektedir. Her iki durumda da Meral Akşener'in ismi öne çıkıyor. **Ortak aday olarak yeniden Abdullah Gül ihtimalinin piyasaya sürülmesi ise, başta CHP tabanı olmak üzere büyük kesimlerden tepki topluyor.**

Bütün bu belirsizliklerin 5 Mayıs'a kadar da netleşmesi gerekiyor. Meclis dışındaki partilerin ya da bağımsız adayların 5 gün içinde 100 bin imza toplaması ve noter şartı gibi kurallar ise, fazla aday çıkmasını baştan önlüyor.

Sonuç olarak

Yeni seçim yasasıyla, sıkıştırılmış seçim takvimi ile ve her adımda çıkarılan engellerle son derece anti-demokratik bir seçimle daha karşı karşıyayız. Fakat **bu kez AKP en zor seçim dönemini yaşıyor. Muhalefet partileri de ilk kez oyun bozacak hamleler yapıyorlar.** Bu durum AKP'nin işinin daha zor olacağını gösteriyor. Tabi emperyalistlerin ve onlarla işbirliği yapan kliklerin nasıl bir formül aradıkları, uzlaşarak mı yoksa çatışarak mı sonuca varacakları bilinmiyor. Bütün bu oyunları bozacak toplumsal muhalefetin ise, bu süre içinde ne zaman nerede patlayacağı belli değil.

Önümüz 1 Mayıs! 1 Mayıs'ın militan ve kitle-sel bir şekilde geçmesi çok önemli. Hatırlanacaktır 2013'teki Gezi direnişi, Taksim'i hedefleyen onbinlerin tüm engelleri aşarak 1 Mayıs'ı kutlaması üzerinden gerçekleşmişti. Ne var ki, bu yıl DİSK ve KESK

gibi sendika konfederasyon yönetimleri CHP'nin etkisi altında İstanbul-Maltepe'de miting kararı aldılar.

Buna karşın Taksim'de olmayı deklare eden kimi sendikalar ve PDD'nin de içinde yer aldığı devrimci kurumlar da bulunuyor. İstanbul'da 1 Mayıs'ın iki ayrı yerde yapılacağı kesinleşti. Reformizmin geriye çeken tutumuna karşın kitleler 1 Mayıs'ta sokaklara çıkacak ve taleplerini güçlü biçimde haykıracaktır. Seçim atmosferiyle girilen 1 Mayıs'ın daha kitle-sel ve militan geçeceği bugünden belli olmuştur.

Diğer yandan önce Boğaziçi Üniversite'sinde, şimdi de üniversiteleri parçalanmış tıp fakültelerinde başlayan direnişler, büyüme potansiyeli taşıyor. Öğrenci gençlik, toplumsal muhalefetin önemli bir dinamiği olarak yeniden boy gösteriyor.

Bir kez daha “seçimler çare değildir” diyoruz. Hele ki OHAL hüküm sürerken, yeni seçim yasası ile birlikte “seçim güvenliği” tümünden ortadan kalkmış ve “baskın seçim”le alan iyice daralmış-ken, seçimlere katılmak; AKP'nin her yaptığına boyuneğmek, bütün anti-demokratik uygulamaları sineye çekmek demektir. En azından OHAL kalkmadan seçim güvenliği sağlanmadan seçimlere gidilmeyeceği söylenerek, bu talepler için mücadele yükseltilmelidir.

Diğer yandan AKP-MHP blokuna karşı İyi Parti-CHP ittifakı, ya da Erdoğan'a karşı Akşener seçeneği, bizim tercihimiz olamaz. Kitlelere ölümü gösterip sıtmaya razı olmaları öneriliyor. Bunu reddetmeliyiz! Başta OHAL'in kaldırılması olmak üzere demokratik hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi yükseltmek dışında seçeneğimiz yoktur. İşçi ve emekçilerin kurtuluşu, şu ya da bu burjuva partisiyle değil, kendi mücadele gücüyle olacaktır.

25 Nisan 2018 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Çağdaş Büyükbaş serbest bırakılsın!

Proleter Devrimci Duruş dergisi sahibi ve eski yazı işleri müdürü Çağdaş Büyükbaş, 11 Ağustos 2017 tarihinden beri halen tutsak.

Bilindiği gibi Çağdaş Büyükbaş, dergide çıkan yazılardan dolayı 1 yıl 10 ay ceza almış, ceza onaylandıktan sonra 11 Ağustos 2017'de tutuklanarak Silivri Cezaevi'ne götürülmüştü.

Kalan cezasının 1 yılın altına düştüğü Ocak ayından itibaren de serbest bırakılması gerekiyordu. Bu yönde kendisinin ve avukatının yaptığı başvurular uzun bir süre yanıtsız bırakıldıktan sonra verilen yanıtta; Çağdaş Büyükbaş'ın içeride kaldığı dönemde de “siyasi faaliyetlerini sürdürdüğü” söylenerek, bu haktan yararlanamayacağı bildirildi. Çağdaş'ın cezaevine getirildiğinde, “hangi koşu-şta kalmak istiyorsun” sorusuna “siyasi koşu-ş” cevabını vermesi, buna gerekçe gösterildi.

Çağdaş Büyükbaş, zaten siyasi bir derginin sahibi ve yazarı olduğu için. Tutuklanma nedeni de, Kürt kentlerinde yürütülen kuşatma döneminde, Kürt halkına yönelik baskı ve şiddeti konu alan yazılardır. Dergimiz, Kürt halkının yaşadığı acıları, aynı zamanda direnişini haberleştirdi, destek ve dayanışmasını sundu. Bunlardan dolayı yazarlarımız “terör örgütü propagandası yapmak”, “halkı kin ve nefrete tahrik etmek” gibi iddialarla yargılandı ve ardından ceza verilerek hapse atıldı.

Bu iddialarla yargılanan, üstelik devrimci bir yayın organının yazarı olduğu için müdürlüğünü üstlenen bir kişinin, siyasi koşu-şta kalması kadar doğal ne olabilir?

Türkiye'de hukuk hiçbir zaman bağımsız olmadı. Ancak hiçbir dönemde bu kadar “kör gözüm parmağına” işlemeyemedi. Alman gazeteci Deniz Yücel'in 1 yıl tutuklu bırakıldıktan sonra, Almanya ile yapılan “Leopar Tankları” anlaşmasının ardından serbest bırakılması; keza “MIT Tırları”nı haberleştirdikleri için Cumhuriyet yazarlarına verilen cezalar; devrimci, demokrat gazetecilerin “FETÖ”cü suçlamasıyla yargılanmaları, yaşanan durumu resmeden örnekler...

Siyasi tutsaklar “rehin” muamelesi görüyorlar. Pazarlıklara konu ediliyor, anlaşma sağlanana kadar da keyfi biçimde tutuluyorlar.

Devrimci tutsaklara ise, yasal haklarından yararlanabilmesi için pişmanlık getirmesi, kimliğinden soyunması, adli tutsaklar gibi yaşaması dayatılıyor. Devrimci tutsaklar dün olduğu gibi bugün de bu dayatmalara boyun eğmiyor ve eğmeyecekler!..

“TAŞERONA KADRO” YALAN! GERÇEK OLAN; İŞSİZLİK ve HAK GASPI!

Taşeron işçilerin kadroya geçirmesini içeren 696 sayılı KHK'nın yayınlandığı günden beri, taşeron işçilerin kaygıları, endişeleri, sorunları azalmak bir yana giderek artıyor. Zira düzenleme yasallaştığından beri, şimdiden onbinlerce işçi işlerini kaybetti.

Belirsizlik, haksızlık ve keyfiyet halen devam ediyor. İşçiler de tepkilerini eylemlerle ortaya koyuyorlar. Neredeyse her gün “kadro istiyoruz” talebiyle eylem yapan işçilerle karşılaşılıyor. Karayolları, belediyeler, sağlık kuruluşları, İSKİ vb bütün merkezi ve yerel kuruluşlarda onbinlerce işçinin başvurusunun kabul edilmediği açığa çıktı.

Dergimizin 64. sayımızda, yasa düzenlenirken “taşerona kadro balonu patladı” başlığını atmıştık. Bu düzenlemenin taşeron işçiye kadro getirmeyeceğini, tam tersine onbinlerce işçiye işsiz bırakacağını, ayrıca kazanılmış hakların gaspedileceğini belirtmiştik. Ortaya çıkan sonuçlar, ne yazık ki bu öngörülerini doğruladı, doğrulamaya devam ediyor.

Başvuru rezaletleri

Bugüne kadar taşeron işçilerinin yaşadığı haksızlık ve hukuksuzluk, kadro başvurularında da devam etti.

Karışıklıklar ve keyfiyetler o kadar fazla ki, 20 yaşındaki işçi, emekli olmadığını belgelemek zorunda bırakıldı. KHK ve bakanlığın tebligatına göre, **sınavı kazandıktan sonra istenen “davalardan-alacaklardan feragat etme belgesi”, başvuru sırasında alındı.** “İşyerinde korkunç bir kaos var. Formların biri gidiyor biri geliyor. Forma fotoğrafın nasıl yapıştırılacağı konusunda bile üç kere karar değiştirildi” diyen bir işçi, tablonun keyfiliğini özetlemektedir.

Tebliğe göre, merkezi idarelerde başvuruların ihaleyi alan birime; yerel yönetimlerde ise, yerel yönetimin kendisine (belediye, il özel idaresi, belediye şirket...) yapılması gerekiyordu. Yani **başvuru evrakları, hiç bir şekilde taşeron şirkete verilmeyecek, kamu kuruluşun kendisine verilecekti. Fakat başvuruları toplama işi de taşeronlaştırıldı.** Bir çok kamu kuruluşunda işçilerin başvuruları KHK'ya ve bakanlığın tebligatına aykırı biçimde, taşeron şirket görevlileri tarafından toplandı ve kurumlara gönderildi. Hatta evrakların eksik olup olmadığına kamu kuruluşu değil, taşeron şirket karar verdi.

Tebliğatin 8. ve 33. Maddesinde, “**başvuruların şartlara uyup uymadığını tespit komisyonu karar verir**” belirlenmesine rağmen, **bazı kamu kuruluşları ve başvuruları toplayan taşeron şirketler, işçilerin başvurularını şartlara uyup uymadığına kendileri karar verdiler.** Şartlara uymadığı gerekçesiyle başvuruları geri çevirerek, binlerce işçinin başvuru hakkını gaspettiler.

Ayrıca **her kurum KHK ve bakanlığın tebligatında belirtilen belgelerin dışında da belgeler istedi.** Örneğin mal beyan bildirimi, kamu etik sözleşmesi, akıl sağlığı raporu, FETÖ ile ilişkisinin olmadığına dair belge gibi saçma-sapan belgeler istendi. Hatta kefil bile isteyen oldu.

Tebliğata göre, işçilerin başvuru sırasında Güvenlik ve Arşiv Soruşturması Yönetmeliği'nde yer alan

Amaç; işçilerden daha başvuru sırasında böyle bir belge alarak işçiyi başvuru sırasında işsiz bırakmak ve haklarını gaspetmektir. AKP hükümetinin dayatmasıyla onbinlerce işçi, hem yıllardır birikmiş alacaklarından oldular, kıdem haklarını kaybettiler, hem de işsiz kaldılar.

formu doldurup vermesi gerekiyordu. Ancak bazı kamu kuruluşları bu formu kendileri yeniden yazıp eklemeler yaptılar. İşçilerden “hakkında bilgi verecek üç şahsın” isim ve bilgilerini istediler.

“Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak”

Keyfilikler ve karışıklıklar o kadar çok ki, sıralamakla bitmiyor. Bilinen bir deyimdir; “Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak!” Şimdi taşeron işçileri aynı duruma karşı karşıyalar.

Emekliliği gelmiş ama hayat şartlarından dolayı çalışmaya devam eden emeklilerin başvuruları direkt reddedildi. Hükümlü işçilerin de aynı şekilde başvuruları kabul görmedi. Mesela 20 bin karayolu işçisinden 15 bin işçinin başvurusu reddedildi. Sadece İzmir Belediyesi’nden 2500 işçinin başvuruları kabul görmedi. Sağlık çalışanlarından İSKİ çalışanlarına kadar bütün belediye ve kamu kuruluşlarında başvurusu kabul edilmeyen onbinlerce işçi var. Daha güvenceli bir işe gireyim derken, onbinlerce işçi işinden oldu, oluyor...

“Hükümet yine bizi kandırdı” diyor işçilerden biri. Evet hükümet yine işçileri kandırdı. Çünkü, **başvuru için çalıştığı taşeron şirketle ilişkisinin kesildiğine dair belgeyi imzalaması gerekiyor.** Belgeyi imzalayan işçi, kadro başvurusu kabul edilmeyince otomatikman işsiz kalıyor.

İkincisi, **kamuda taşeronda çalışırken hakları için dava açmış işçilerden bu davalardan feragat edeceklerine dair yazılı bir beyan istendi.** Ayrıca gelecekte dava açmayacağına dair de imzalı belge aldılar. Bazı kamu kuruluşları tüm işçilerden -dava açmamış işçilerden de- bu dilekçeleri aldılar. Bazı işçiler, sırf başvuruları kabul edilsin diye, daha kadroya/şirkete alınmadan önce, davasından/alacağından feragat etmek zorunda kaldı.

Amaç; işçilerden daha başvuru sırasında böyle bir belge alarak işçiyi başvuru sırasında işsiz bırakmak ve haklarını gaspetmektir. **AKP hükümetinin dayatmasıyla onbinlerce işçi, hem yıllardır birikmiş alacaklarından oldular, kıdem haklarını kaybettiler, hem de işsiz kaldılar. İşçilerin örgütlü olduğu sendikalar da**

işçileri yeterince bilgilendirmediler, uyarmadılar.

Keza işçiler sulh sözleşmesi zorbalığıyla da karşılaştılar. Sulh sözleşmesi sınavdan sonra işçi ve idare arasında imzalanması gereken bir evrak. Bu sözleşmeye göre, işçi kadroya/şirkete geçiş karşılığında, geçmişe dönük hak ve alacaklarından feragat edecek. Ancak başvuru sırasında sulh sözleşmesi sadece işçilere imzalatıldı.

Dahası var: Sınav

Taşeron işçilerin karşılaştıkları haksızlık ve hukuksuzluk bitmek bilmiyor.

Kadroya/şirkete geçmek için sınavı da geçmen gerekiyor. Sınava girmeye hak kazanacakları tespit komisyonları belirleyecek. Yazılı-sözlü ve uygulamalı sınav. Sınav kurulu işçiyi “başarılı” veya “başarısız” sayacak. **Yazılı sınavda belirlenmiş bir puan var, fakat sözlü ve uygulamalı sınavın belirlenmiş bir kıstası yok. Dolayısıyla burada da keyfiyet ve haksızlık devam edecek.**

Sınavda sorulan soruların saçmalığı bir tarafa, sınavın kendisi de saçma. Yıllardır bu kurumlarda çalışan işçiler neden sınava tabi tutuluyor? Bunlar zaten yıllardır bu kuruluşlarda çalışıyorlar. Dolayısıyla amaçlanan, kendisinden olmayan işçileri işten çıkarmak...

Sınavda sorulan “Erdoğan’ın kaç çocuğu, torunu var, yaşları nedir?” “15 Temmuz darbesini kimler yaptı?” “ABD Başkanı Kennedy’nin Marilyn Monroe ile ilişkisini nasıl değerlendiriyorsun?” “Şu sebzelerden hangi yemekler olur” vb. sorularla adeta işçilerle dalga geçiliyor.

Güvenlik soruşturmasının dayatılması da AKP’li olmayan işçilerin işten çıkarılmasından başka bir şey değildir. Yıllardır kamu kuruluşlarında ve belediyelerde çalışan taşeron işçiler “tehlikeli” olmadı da, kadroya/şirkete geçtiği zaman mı tehlikeli olacaklar?

Bütün bu engelleri, keyfilikleri aştıktan sonra, “kadro görünümü taşıyan taşeronluk” statüsüne geçilecek! Buna rağmen aynı işyerlerinde çalışan kadrolu işçilerle ne ücrette, ne de sosyal haklarda aynı haklara sahip olunacak!

Taşeron sistemi kaldırılmalı

Başvurusu kabul edilmeyen işçiler, kitlesel bir şekilde kısa süreli iş durdurmalar da dahil, eylemler yapmaya devam ediyor. Başvurusu kabul edilmeyen her kurumun işçileri, bir saat, tam gün iş durdurarak, kamu kurumlarının önünde açıklamalar yapıyor, kadro talebinde bulunuyorlar.

Elbette bunlar olumlu, fakat yeterli değil. Parça parça süren eylemleri birleştirmek gerekiyor. Bunlar birleştirilmedikçe, haksızlıklar devam eder, başvurusu kabul edilmeyenler geri alınmaz.

“Koşulsuz şartsız kadro” talebi ile mücadeleyi yürütmeli! Ama taşeron sistemi kalkmadıkça, hiç bir işçinin iş güvencesi yani kadro güvencesi olmaz. Taşeron sistemini hedefleyen mücadele perspektifiyle mücadele edilmelidir.

Uğur Konfeksiyon'da direniş

Mart ayının sonlarında Uğur Konfeksiyon'dan işten atılan Okan Karaçam, fabrika önünde direnişe başladı. Karaçam, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası -Dev-Tekstil'in üyesi ve yöneticisi olduğunu için işten atıldığını belirtti.

Direnişin başlamasının ardından Dev-Tekstil, İkitelli'de bulunan Uğur Konfeksiyon önünde basın açıklaması yaparak üyesine sahip çıktı, direnişe destek verdi. 26 Mart günü, vardiya değişiminde gerçekleştirilen basın açıklamasında, fabrika yönetiminin işçilere uyguladığı baskı, sendikal faaliyete dönük saldırılar teşhir edildi ve örgütlenme çağrısı yapıldı.

Dev-Tekstil üyesi oldukları için daha önce atılan işçilerin mahkemeyi kazandığı ve fabrika yönetiminin işçilere 16 maaş tazminat ödemeye mahkum edildiği vurgulandı. Bu işçilerden biri, yaptığı konuşmada, fabrika yönetiminin, atılan işçileri "terörist, İŞİD'ci olduğu" yönünde kara propaganda yaptığını belirterek, "mahkeme kararı da göstermiştir ki asıl teröristler işçinin emeğini çalanlardır" dedi.

Son konuşmayı bir haftadır fabrika önünde direnen Okan Karaçam yaptı. Karaçam, fabrika yönetiminin işten atma gerekçesi olarak ileri sürdüğü "ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırı davranışlar" ve "kendi isteğiyle çıktı" yalanını teşhir etti. "Asıl ahlaksızlar, işçilere küfür, hakaret eden, baskı uygulayan fabrika yönetimidir" dedi. Ve işçileri onurlu bir yaşam ve çalışma koşulları için örgütlenmeye çağırırdı.

Okan Karaçam'ın Uğur Konfeksiyon önündeki direnişi sürüyor.

Rafi Tekstil de kadın işçiye taciz

Rafi Tekstil'de çalışan Birgül Kaya, mobing ve tacize maruz kalarak işten çıkarıldı. 8 yıldır çalıştığı Rafi Tekstil'de 30 Ocak 2018 tarihinde iş akdi feshedildi.

Birgül Kaya, 28 Nisan'da işyeri önünde basın açıklaması yaparak, bu durumu protesto etti. Biz de PDD olarak eyleme destek verdik.

Birgül Kaya, yaptığı açıklamada; ustabaşı Mehmet Zekidede'nin "burada benim dediklerimi yapacaksın aksi halde hakkında ahlaki dedikodu yayarak seni çıkmaya mecbur ederim" diyerek psikolojik baskı uyguladığını belirtti. Bunun üzerine durumu bölüm sorumlusuna ve patronlara ilettiğini, onların da "gereğini yapacağız" dediklerini söyledi.

Fakat Rafi Tekstil yöneticileri ve patronları, ustabaşıya uyarıda bulunmak yerine Birgül Kaya'dan savunma isteme yüzüstülüğünde bulunmuşlardı.

Birgül Kaya, 13 Ağustos 2018'de görülecek olan duruşmasına, sendikaları, işçi örgütü ve derneklerini kadın örgütlerini, tüm duyarlı kesimleri dayanışmaya çağırırdı. Ve son söz olarak şunları söyledi:

"Buradan tüm işçilere sesleniyorum: Kendilerine yapılan türlü baskılara karşı sesiz kalmayınlar, en korktukları şeyi yapalım, birleşelim!"

İşçiler emperyalist savaşa alet olmamalı!

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu kimi fabrikalarda,

Afrin'e giden askerler için para toplandı. Para toplama işi, bizzat sendika temsilcileri tarafından yapıldı. Temsilciler işçilerle bire bir görüşerek "atılan bombaların fiyatları yüksek, TSK'yı güçlendirmek için yardım topluyoruz" dediler. Alt limit olarak da 20 TL belirlediler.

İşçilerden para verenler olduğu gibi, az sayıda da olsa para vermeyenler oldu. Benden para istediklerinde, bu tür şeylerin hükümetin çıkarına olduğunu, başka ihtiyaçlar için neden para toplanmadığını sordum. Mesela gerçekten ihtiyacı olanlar için, işsiz kalan ya da parasızlıktan dolayı tedavi olamayanlar için toplanmadığını söyledim ve savaşa-ışgale para vermeyeceğimi belirttim.

Para toplama işi bir hafta kadar sürdü. Bu süre içerisinde neredeyse her gün istediler. Her seferinde vermeyeceğimizi belirterek geri çevirdik. Üç vardiyadan toplam 2 bin TL civarında para toplandığını öğrendik.

Emperyalist savaşın taşeronluğunu yapan AKP hükümeti, yandaş basınıyla savaşa kitle tabanı oluşturmaya çalışıyor. Savaş ve işgal karşıtı bir sesin çıkmasına tahammül edemezken, şovenizmi yükseltiyor.

AKP'nin bu yaygarasından etkilenen işçiler de oluyor. Fakat önünde devrimci sıfatı

olan bir sendikanın savaş ve işgal için para toplaması kabul edilemez. Dahası Birleşik Metal-İş

sendikasının örgütlü olduğu başka fabrikalarda da benzer şekilde Afrin için para toplandığı söyleniyor.

Bu konuyu Birleşik-Metal'in yöneticilerine bildirdiğimizde, kendilerinin böyle bir durumdan haberdar olmadıklarını, işyeri temsilcilerinin inisiyatifiyle toplanmış olabileceğini söylediler. "Peki haberdar olsaydınız engeller miydiniz" sorumuza ise, "hayır" yanıtını verdiler.

Kendilerine bağlı işyeri temsilcilerinin yaptıklarından haberdar olmamaları, ayrı bir sorundur. Ancak haberleri olsa da engel olmayacaklarını söylemeleri, en azından zimmen destek verdiklerini gösterir ki, her iki durumda sorumluluk onlara aittir.

Süren savaş biz işçi ve emekçilerin savaşı değil. Emperyalistler yeraltı-yerüstü kaynaklarını ele geçirmek ve sömürmek için başka ülkelerin top-

raklarını işgal ediyorlar. İnsanlar bombalarla kurşunlarla ölüyor, göç etmek zorunda kalıyor. Savaş aynı zamanda bize yeni vergilerin bindirilmesi, temel tüketim maddelerinin zamlanması ve ücretlerimizin düşürülmesi anlamına geliyor. Hayat bunu karşımıza gün be gün çıkarıyor. Bu yüzden işçi ve emekçiler bu savaşa alet olmamalıdır. Tam tersine savaş karşıtı tutum almalıdır.

Bir metal işçisi

Beklenen gün geldi. Yine 1 Mayıs'tayız. Türkiye de 1 Mayıs denince İstanbul akla gelir. İstanbul'u akla getiren de kuşkusuz ki Taksim'dir. Taksim 1 Mayıs'la özdeşleşmiş bir alandır.

İstanbul yine iki 1 Mayıs'a sahne oldu. Biri reformizmin gölgesinde geçen parlamenter seçim endeksli Maltepe. Diğeri ise yönü Taksim olan devrimci 1 Mayıs. DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve reformist akımlar, kimi devrimci kurumlar Maltepe'yi seçerken; DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş sendikaları, İnşaat-İş, Umut-sen, Proleter Devrimci Duruş (PDD) Mücadele Birliği, Partizan, D. Y. Özgürlük, Alınteri, Devrimci Gençlik Dernekleri Taksim'i zorlamak için Aksaray'da toplanarak Saraçhane'ye doğru yürüyüşe geçtiler.

Sabah 9'da toplanma saati belirlenmişti. İstanbul dışından gelen Birleşik Metal-İş ve Nakliyat-İş üyesi işçiler sabah erkenden toplanma yerinde halaylara başlamışlardı. 1 Mayıs belirlenen saatten çok önce başladı. PDD olarak biz de flamalarımızla toplanma yerindeydik.

Saat 10'da en önde DİSK pankartı olmak üzere Birleşik Metal-İş şubeleri, ardından Nakliyat-İş şubeleri ve devrimci kurumlar olmak üzere kortejler oluşturularak yürüyüşe başladık. PDD pankartımızı açarak PDD ve Devrimci Sendikal Birlik (DSB) flamalarımızı dalgalandırarak sloganlar eşliğinde ilerliyoruz. "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanındayız", "Faşizme

karşı omuz omuza", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganları sık sık atıldı. Kortej Büyükşehir Belediye binasının yanında polis bariyatıyla karşılandı.

İlle Taksim, ille mücadele...

Sendika başkanları ile polis amirleri arasında süren kısa bir tartışmadan sonra, Saraçhane Parkı'na yöneldi. Burada sendika başkanlarının konuşmalarından sonra eylem sonlandırıldı.

PDD, MB, DY Özgürlük, Partizan, Alınteri kurumları olarak ortak bir açıklama ile Taksim'de olacağımızı kamuoyuna deklare etmiştik. Sendikalarla birlikte olmanın önemini belirterek de önce Saraçhane'de olduk. Fakat ayrıca Taksim Meydanı'na girmeyi hedefleyen ortak bir planımız vardı. Taksim'e en yakın yer olarak Talimhane'yi seçtik.

Saat 13 olarak belirlediğimiz eylem yerine varmak için gruplar şeklinde ara sokaklardan Talimhane'ye geldik. Geçtiğimiz her yerde polis konumlamaları ile karşılaştık. Dolapdere Caddesi üzerinde ve bazı sokaklarda sivil polisler GBT uygulaması yapıyorlardı. Talimhane tıpkı Taksim Meydanı gibi kapatılmıştı. Geçenler ancak çalıştığı yeri, kaldığı oteli belgeleyerek geçebiliyorlardı. Poşetler, çantalar aranıyordu. Boşluk aradık fakat geçmek pek olası görünmedi. Üzerimizde pankart ve flama olduğundan geçmemiz zordu. DY Özgürlük'ten iki arkadaşla karşılaştık. Bir arkadaşlarının Talimhane Meydanı'na girebildiğini söylediler.

"İçeri girenler eylem başlatırsa, biz de buradan başlatırız" düşüncesiyle biraz daha beklemeye karar verdik. Belirlenen saatin üzerinden neredeyse on dakika geçti, içerden bir ses yok. PDD olarak kimseyle buluşamasa da artık bulunduğumuz yerin en iyi noktasını seçerek orada eylem yapmaya karar verdik. En geniş ve en kalabalık caddeyi seçtik ve eylemimizi başlattık.

Flamalarımızı açarak polislerin noktasına doğru yürüyoruz. "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs kızıldır Kızıl Kalacak", "İşte Taksim İşte 1 Mayıs" sloganlarımızı atarak ilerliyoruz. Polis noktasına beş metre kala, önümüze taksiciler çıktı. "Lütfen yapmayın, lütfen ekmeğimizle

oynamayın" diyerek durdurmaya çalıştılar. Biz sloganlarımızı haykırmaya devam ettik. Polis ise uzaktan seyretmekle yetindi. Sonra sloganlar atarak yavaş yavaş geri çekildik. Eylemimize sempatiyle yaklaşanlar da oldu. Sloganlarla geri çekilirken bir kadın hayranlıkla bakarak "helal

olsun buraya kadar gelmişsiniz, sizi tebrik ediyorum" diyerek destek verdi.

Taksim ısrarı bazılarının dediği gibi bir "alan fetişizmi" de-

ğildir. Taksim'i "1 Mayıs Alanı" yapan sadece merkezi bir yerde olması değil, 1977'de şehitlerimizin kanıdır. Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğunu istisnasız Maltepe'ye giden bütün siyasi yapılar da söylemektedir. Fakat "kitlelilik" adına "işçi emekçilerinin taleplerinin işlenmesi" adına, Taksim'den vazgeçtiler, devletin izinli yerlerinde miting yaptılar.

Son üç yıldır "kitlelilik" adına önce Bakırköy'de, bu yıl da Maltepe'de mitingi tercih ettiler. Fakat ne Bakırköy'de, ne de Maltepe'de beklenen kitlelilik de olmadı. Dahası, polislerin pervasızca saldırıları ve gözaltıları yaşandı, arama noktalarında onursuzca tavırlar sergilendi, birçok pankart, döviz vb materyal alana almadı vb... Bu mitinglere katılanların birçoğu, "gittiğime pişmanım", "bu sene 1 Mayıs'a gittiğimi saymıyorum" gibi sözlerle memnuniyetsizliklerini belirtti.

Eğer 1 Mayıs özünden boşaltıyorsa, militanlık ve coşku yoksa, kitlelilik bir şey ifade etmez. Nitekim "vallahı billahi sadece bir sefere mahsus Taksim demiyoruz"la başlayıp üç yıldır Taksim dışında başka alana gidilmesi, mücadeleyi gerilettiler. Taksim ısrarından vazgeçip başka alana giden devrimci kurumlar da giderek reformist çizgiye doğru kaydılar.

1 Mayıs hazırlık toplantılarında Taksim kıran kırana tartışıldı. Fakat bu sene Taksim tartışması hiç olmadı denebilir. "Taksim sevdamızdan vazgeçmiyoruz" la başlayan, "bir an önce yer belirleyelim çalışmalara başlayalım"la devam eden konuşmalar... Belli ki sendikalar, meslek odaları ve reformist partiler, Taksim'i baştan silmişlerdi. Daha ilk toplantıda Taksim dışında bir alanın tartışılması ve Maltepe'nin seçilmesinde CHP'nin de etkisi oldukça büyük. Bir çok devrimci kurum da bu basıncın altında kalarak reformistlerin peşinden gittiler.

Toplantılarda düşüncelerimizi özetle şöyle ifade ettik:

"Taksim sevdamızdan vazgeçmedik" şeklinde niyet belirtmek, temennilerde bulunmak yeterli değil. Niyet iradeye dönüşmüyorsa bir şey ifade etmiyor. Bu tutum, işçi sınıfı mücadelesini geriletir. Taksim iradesi çıkarılıp arkasında kararlı bir şekilde durulursa, bu sene Taksim'e girilir! Bunu öylesine söylemiyoruz. Grev yasaklarına karşı fiili grevler yapılıyor. TİS anlaşmazlığı üzerine fabrika işgal ediliyor, baskılara tutuklamalara rağmen sokaklar durmuyor...

Son söz olarak Taksim'de olacağımızı belirterek noktayı koyduk. Maltepe'ye gidenler, 1 Mayıs'ı seçime endeksleyerek parlamentoyu bir kez daha kurtuluş umudu olarak sundular. 2 Mayıs'ta çıkan bazı yayın organlarının "şimdi sıra sandıkta" manşetleri, 1 Mayıs'ı nasıl seçim aracı yaptıklarını, mücadeleyi nasıl düzen içerisine çekmeye çalıştıklarını gösteriyor.

Taksim diyenler ise, özgür bir şekilde istedikleri pankartları açmış, devletle dışı dışı mücadele ile 1 Mayıs'ı yapmışlardır. 1 Mayıs'ı devrimci tarzda kutlamış, herkes alandan mutlu ayrılmıştır. Sınırlı sayıda devrimci kurumun Taksim ısrarı ve Taksim'e girme çabaları, kitlelere umut olmuştur, olmaya devam edecektir.

PDD ve DSB'nin 1 Mayıs çağrısı

1 Mayıs öncesinde PDD ve DSB imzalı "Savaşa ve Faşizme karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e", "Yaşasın 1 Mayıs", "Birlik, Dayanışma, Mücadele", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" yazılı yüzlerce stiker ve ozalit, emekçi semtlerde ve şehir merkezlerinde yapıştırıldı.

Ayrıca "Savaşa ve faşizme karşı 1 Mayısta Taksim'e" başlıklı PDD bildirisi, işçi havzalarında, emekçi semtlerde dağıtıldı. Kimi yerlerde bildiri dağıtımını gösteri biçimine büründü. Yoldaşlarımız, "savaşa ve faşizme karşı tepkimizi 1 Mayısta Taksim'de yükseltelim", "Savaşa ve faşizme karşı 1 Mayıs'ta Taksim'de buluşalım", "1 Mayıs'ta Taksim'e" şeklinde anonslarla bildiri dağıtımını yaptılar. Bu şekilde dağıtımlar, kitle tarafından büyük ilgi gördü. Savaş kelimesini duyunca "Her Biji" diyerek bildiri alan Kürt işçiler oldu. Bildiriler çok kısa zamanda işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Taksim'den vazgeçmeyeceğiz

Savaşın ve OHAL'in devam ettiği günlerde 1 Mayıs'a girildi. Ve Taksim, bir kez daha 1 Mayıs'a, işçi ve emekçilere kapatıldı.

Biz PDD olarak 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararlılığı içindeydik. Öncesinde ozalit ve stikirlarımızla, bildirilerimizle kitlelere bu çağrımızı iletmış ve olumlu tepkiler almıştık.

Buna karşın sendikalar ve meslek odaları büyük oranda Maltepe'ye gideceklerini duyurdular. Sadece bazı devrimci kurumlar, DİSK'e bağlı Birleşik Metal, Nakliyat-İş, İnşaat-İş, Umutsen gibi sendikalar bu karara tepki gösterdi.

Birleşik Metal ve Nakliyat-İş, 1 Mayıs günü Saraçhane'de buluşacaklarını açıkladı. Biz de Maltepe mitingi karşısında ileri bir adım olan bu kararı desteklemek için sabah saatlerinde Saraçhane'de toplandık. Nakliyat-İş'in önünde devrimci kurumlarla birlikte kortej oluşturduk. Yürüyüş mesafemiz kısa tutuldu, buna rağmen kitle coşkuluydu. Saraçhane Parkı'na geçildi. Halaylar ve sloganlarla kutlamalar yapıldı. "1 Mayıs alanı Taksim'dir Taksim kalacak!", "1 Mayıs işçiye yasaklanamaz!", "Kemal Türkler aramızda!" gibi sloganlar atıldı.

Burada toplanan kitlenin Taksim'e geçişine izin verilmedi. Halbuki o kitlenin Taksim'e girmesi, anasının ak sütü gibi helaldi, girmeliydik. Ama sermaye sınıfı, Taksim'i işçiye yasaklamıştı. Devrimci kurumlar olarak Saraçhane Parkı'ndan sonra Taksim'e yöneldik. Birleşik Metal-İş ve Nakliyat-İş ise, 60 kişilik bir grupla Taksim Meydanı'nda çelenk bıraktı.

Taksim polis ablukasındaydı. Ara sokaklar tutulmuştu. Buluşma yerine girememiştik hiç bir kurum. Biz de Martı Otel'in önünde flamalarımızı açarak eylemimizi yapmaya karar verdik. Flamalarımızı açtık, sloganlarımız caddede yankılanmaya başladı: "Yaşasın bir Mayıs!", "1 Mayıs alanı Taksim'dir Taksim kalacak!"

Polis çemberine doğru yürüyoruz. Yaklaştığımızda otelin önündeki taksiciler yanımıza gelerek "arkadaşlar polis çatışmaya girmeyin, gaza boğmasınlar caddeyi, biz de işçiyiz burada ekmeğimizi bekliyoruz" dediler. Biz de inisiyatif göstererek flamalarımızı kapatmadan slogan atarak geri çekildik. Caddenin sonuna gelene kadar sloganlarımız devam etti.

1 Mayıs'ın coşkuyla kutlanacağını, yasakların engel olamayacağını kanıtladık. Taksim Meydanı işçiyi yasaklanamaz! Biz de Taksim'den vazgeçmeyeceğiz.

Artvin'de 1 Mayıs

1 Mayıs Artvin'de de coşkuyla kutlandı. Atapark önünde toplanan yaklaşık 2 bin kişi, trafiğe kapatılan Cumhuriyet Caddesi üzerinde sloganlarla yürüdü. 1 Mayıs tertip komitesi tarafından organize edilen kutlamalara sendikalar, kitle örgütleri ve çeşitli partiler destek verdi. PDD'nin de flamalarla katıldığı miting, yerel sanatçıların sahne aldığı konserlerle sona erdi.

Savaşa, faşizme, kapitalist sömürüye, OHAL'e karşı 1 Mayıs'ta TAKSİM'DEYİZ!

Dünya proletaryasının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Her 1 Mayıs'ta olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da işçiler, emekçiler, milyonlar halinde caddeleri, alanları dolduracak, insanlığın sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünyaya duyduğu hasreti haykıracaklar. Bu 1 Mayıs'ta da dünya proletaryası bir kez daha sahip olduğu büyük gücü görecektir, dünyanın aydınlık yüzünü, geleceğini temsil ettiğini dost-düşman herkese gösterecek...

Dünyanın karanlık yüzünü temsil eden emperyalistler, varlığını devam ettirebilmek için insanlığı büyük bir yıkım savaşına sürüklemekten çekinmeyeceğini her hareketi ve davranışıyla gösteriyor.

Egemenlerin işçi, emekçi ve ezilen halklara yönelik sömürü, baskı, katliam ve keyfi yasaklarına her gün yenileri ekleniyor. Hayata geçirilen baskı ve uygulamalarla sömürüye dayalı düzenin kendi yasaları dahi hiçe sayılıyor.

Grev yasakları, tutuklamalar, ihraçlar, her türlü hırsızlık vb. daha da yaygınlaşmış durumda. İşçi ve emekçiler her gün yeni saldırılarla karşı karşıya. Hayata geçirilen baskı ve saldırılara karşı emekçilerin birleşik, kitlesel tepkisini ve mücadelesini boğmak isteyen AKP; "OHAL'i grevleri yasaklamak için çıkardık" diyor ve keyfi olarak işten atmalara ve yasaklarına bir gecede çıkarılan KHK'larla her gün yenilerini ekliyor. Olağanüstü hal olağan hale dönüştürülmüş durumda.

Türkiye'de Saray'ın erken seçim ilanı ile, gündemlerinin ibrelerini bir anda seçimlere çevirenler, aramaktan vazgeçmedikleri "toplumsal uzlaşma" mesajlarını, bu 1 Mayıs'ta da devletin icazetinde kutlama yapmayı düşündükleri alanlara taşıyacaklar.

Ve bu 1 Mayıs, kapitalist sisteme karşı işçi sınıfı ve emekçilerin savaş günü olarak daha büyük bir anlam taşıyor.

Tekel eylemlerinde, metal grevlerinde ve başka bir çok grevde gördük ki, işçi sınıfı birlikte mücadele edince hakları gaspedilemiyor; gaspedilen haklarını ise geri alıyor. Taksim 1 Mayıs'ı da bunun örneğidir ve bir kez daha örnek yaratacaktır.

Taksim'i 1 Mayıs'a yasaklamanın nedeni kitlelerden duyulan korkudur. Taksim 1 Mayıs'ları dünyanın sayılı 1 Mayıs eylemleri arasında yerini almıştır. Taksim işçi sınıfının ve emekçilerin kazanılmış hakkıdır. Bu haktan kitlesellik uğruna, seçimler uğruna vazgeçilmemelidir. Büyük bedeller ödeyerek kazandığımız Taksim, terkedilmemelidir. Geçmişte ısrarlı mücadele sonucunda kazandık şimdi yine kazanacağız.

Bizler Taksim'in 1 Mayıs'a kapatılmasını kabul etmeyen ve fiilen Taksim iradesiyle davranacak kurumlar olarak, 1 Mayıs'ta Taksim de olacağımızı ilan ediyoruz.

Bütün işçileri, emekçileri, kadınları, gençleri Savaşa Faşizme Kapitalist Sömürüye OHAL'e Karşı 1 Mayıs'ta Taksim'de olmaya davet ediyoruz.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanında Taksim'de Olacağız!

1 Mayıs Alanı Taksim'dir!

Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Mücadelemiz!

Alinteri

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik – DDSB

Devrimci Yolda Özgürlük

Mücadele Birliği Platformu

Partizan

Proleter Devrimci Duruş

Toplanma Yeri: Nakliyat-İş Sendikası Genel Merkezi

Toplanma Saati: 09.00, Yürüyüş: 10.00

Adres: Atatürk Bulvarı Emlak Bankası Blokları B Blok No: 32

Aksaray / İst

1 Mayıs'ta coşkuyla, öfkeyle...

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, dünyanın dört bir yanında kutlandı.

Bunların içinde her zaman olduğu gibi Küba ve Rusya görkemli 1 Mayıs kutlamaları ile dikkat çekti. Ayrıca Yunanistan, Güney Kore gibi işçi ve emekçilerin militan eylemlerine sahne olan ülkelerde 1 Mayıs, kitlesel ve coşkulu biçimde kutlandı. Fransa'da bir süredir devam eden eylemler, 1 Mayıs gününe de taşındı. Keza Filistin başta olmak üzere işgal altındaki ülkelerde 1 Mayıs, emperyalizme karşı direnişin haykırıldığı bir gün oldu. Sonuçta Asya'dan Afrika'ya, Avrupa'dan Amerika ve Avusturalya'ya tüm dünyada işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ta bir kez daha alanları doldurdular, taleplerini, özlemlerini haykırdılar.

Ülkemizde de 1 Mayıs yaygın biçimde kutlandı. Kitlelerin yaşadıkları ekonomik kriz ve siyasi baskılar, atılan sloganlara da doğrudan yansdı.

Adana'da 1 Mayıs günü, Hak-iş'in "Türkiye'nin tarım ve sanayisinde önemli bir yeri olan, işçi hareketinin önemli bir şehri, bereketli topraklar diyarı Adana'dayız" diyerek bölünmesi boşuna olmadı kuşkusuz. Hak-iş Konfederasyonu Adana Şube Başkanı Abdurrahman Yücel şahsında kürsüde adeta Erdoğan konuştu. Erdoğan'ın söylemlerini tekrar ederek meydanı AKP'ye oy kürsüsü haline getirdi. AKP'nin "taşeron kadro yalanı", "kıdem tazminatı fonu kurulması" gibi işçi-emekçi düşmanı politikalarını, demagogik biçimde "kazanım" gibi göstermeye çalıştı. İstiklal Marşı'ndan, Kuran'dan girildi, mehter marşından çıkıldı. Doğal olarak ne uluslararası işçi marşlarından ne de yıllardır işçi sınıfının dilinden düşürmediği 1 Mayıs marşından eser yoktu.

Tam da bu nedenle, Adana Valiliği, Hak-iş'in Adana'da yapacağı merkezi mitingi gerekçe göstererek, her sene yapılan yürüyüşe izin vermedi. Adana'da mitinglerin yapıldığı tek alan olan Uğur Mumcu Alanı için, Hak-iş'in miting başvurusunu gerekçe göstererek ikinci bir yürüyüşün mümkün olmayacağını söyledi.

Valilik DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve Adana Barosu'ndan oluşan 1 Mayıs

Tertip Komitesi'ne, ancak Hak-iş'in mitingi bittikten sonra, akşam saat 17.30'dan itibaren ve sadece toplanma biçiminde izin verebileceğini belirtti. Tertip Komitesi de miting için 17.30'da Uğur Mumcu Meydanı'nda toplanacaklarını duyurdu.

Kitle örgütleri ve devrimci dergiler, bu kararı doğru bulmadıklarını ve uymak istemediklerini belirttiler. Yürüyüşe izin verilmesi için valilik defalarca zorlandı. Bu ısrarlı çaba sonucunda, nihayet 1 Mayıs'a bir gün kala, alana yakın bir yerden yürüme izni çıkabildi.

Adana'nın işçi ve emekçileri, devrimci ve demokratları, saat 17'de Kasım Gülek Kavşağı'nda toplandı. Yoğun polis ablukası, yasaklamalar altında ve çok sayıda arama noktasından geçerek Uğur Mumcu Meydanı'na doğru yürüyüşe başladı.

Kendi öz taleplerini haykırdıkları, "1 Mayıs işçinin, emekçinin bayramı" diyebildikleri bir yürüyüş kolundan sonra alana girdiklerinde, saygı duruşunda bulunup enternasyonal marşını söylediler ve hep birlikte halaya durdular.

Ankara'da 1 Mayıs, yeni adı Anadolu olan Tandoğan Meydanı'nda kutlandı. İstanbul'da Taksim yasağı gibi,

Ankara'da da Kızılay yasağı devam ediyordu. DİSK, KESK, TMMOB ve ATO'nun çağrısıyla düzenlenen mitinge onbinlerce kişi katıldı. Türk-İş'in tertip komitesinden çekilmesine rağmen Ankara'da 1 Mayıs kitlesel kutlandı. Ankara'da bir diğer miting ise Sincan'daki Lale Meydanı'nda gerçekleşti. Her iki mitingte de yapılan konuşmalarda ülkenin OHAL altında KHK'larla yönetilmesine tepkiler dile getirildi.

İzmir'de 1 Mayıs Gündoğdu Meydanı'nda gerçekleşti. İzmir mitingi oldukça kitleseldi. Yaklaşık yüz bin kişi alanı doldurdu. Orada da yapılan

konuşmalarda 24 Haziran seçimleri öne çıkarıldı. Seçime kadar her günü 1 Mayıs ruhu ile karşılama ve tek adama geçit vermeme çağrısı yapıldı.

Amed'de 1 Mayıs DİSK, KESK, TMMOB ve TTB öncülüğünde İstasyon (5 Haziran) Meydanı'nda kutlandı. Mitinge çeşitli partiler ve binlerce işçi ve emekçi katıldı. Ayrıca Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı Elazığ, Adıyaman, Van, Erzurum, Kars, Hakkari, Mardin, Batman ve Urfa'da binlerce işçi ve emekçi, 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak, OHAL'e karşı mücadele çağrısı yaptı.

Dersim'de 1 Mayıs kutlaması, Seyit Rıza Meydanı'nda yapıldı. Kutlamaya bini aşkın kişi katıldı. Öncesinden yeterince duyuru yapılmamış olmasına rağmen geçen yıla oranla katılım daha yüksekti. KESK ve DİSK'e bağlı sendikalar, Munzur Su İşçileri, Yol-İş ve çeşitli partiler, mitinge katıldılar.

"Emeğin başkenti" **Zonguldak'ta** 1 Mayıs, İstasyon Caddesi'nden "Madenci Anıtı" önüne yapılan yürüyüşle kutlandı.

Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı mitingte, madenciler aileleriyle birlikte yürüdüler. "Maden işçisi yalnız değildir", "Maden işçisi demokrasi bekçisi" sloganları attı.

Mudanya'da 1 Mayıs yükselen bir katılımı ve coşkuyla kutlandı. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı mitingde, 1 Mayıs'la ilgili sloganlar atıldı.

İsviçre’de 1 Mayıs coşkusu

İsviçre’nin Basel kentinde, Anti-kapitalist Blok 1 Mayıs çalışmalarına bir ay önceden başladı.

İçinde PDD’nin de bulunduğu Anti-kapitalist Blok, 1 ay boyunca Basel ve çevresine 1 Mayıs ile ilgili afişleme yaptı, bildiriler dağıttı, çağrılar düzenledi. Böylece etkili bir 1 Mayıs çalışması yürütüldü. Çalışma alanı çok geniş olduğu için,

balık merkezlere dağıttık, çağrılarımızı yaptık.

1 Mayıs sabahı, belirlediğimiz gibi Messe Platz’da toplanarak kortejler oluşturuldu. İçinde yer aldığımız işçi kortejinde, ağırlıklı olarak gençler bulunuyordu. Kortej, enternasyonal sloganları canlı ve coşkulu biçimde hep birlikte haykırdı. Yürüyüş ve miting boyunca bu canlılık sürdü.

10.30’da yürüyüş başladı. Miting alanında Unia sendikası ve sosyal demokrat partilerin de katılımıyla binlerce insan toplanmış oldu. Parlamenterler, sendika yöneticileri, sendika platformu temsilcileri, günün anlam ve önemine dönük konuşmalar yaptılar. Müzik dinletileri gerçekleştirdi. Bu konuşmalar ve müzik, mitingi festival havasına dönüştürdü.

1 Mayıs çalışmaları oldukça yoğun geçmiş ve yorucu olmuştu. Ancak bu kadar coşkulu ve canlı geçen mitingin ardından, yorgunluğumuzu unuttuk. Sömürsüz, sınıfsız bir dünya kurulması yolunda bir adım, bir adım daha ileri sıçramalar hedefini ortaya koyarak; “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiç birimiz”, “Yaşasın proletarya enternasyonalizmi”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm” sloganlarıyla mitingi sonlandırdık.

İsviçre’den PDD okurları

kurumlar alanları paylaştı.

Biz de PDD olarak kendi bölgemizde hakkıyla çalışarak materyallerimizi

Fransa’da kavga ve mücadele ruhuyla 1 Mayıs

“Fransa uzun yıllardır bu kadar kavga ve mücadele ruhlu bir 1 Mayıs yaşamadı”!!!

Böyle haber yaptı yerel basın kaynakları. Zaten aylardır hareket halindeydi başta sendikalarıyla işçi sınıfı, gençlik, kamu çalışanları, işsiz ve evsiz mülteciler, her kesimden emekçiler... Macron hükümetine ve yürürlüğe koymaya hazırlandığı yasalarına karşı, “68 RUHUYLA, Fransa satılık değildir Macron” dediler. Enternasyonal marşıyla Fransa ve dünya halklarını uyanmaya, ayağa kalkmaya ve kavgaya davet ettiler. Tarihin ilk proleter devleti olan PARİS KOMÜNÜ’nün çocukları, tıpkı dedelerinin ve ninelerinin ruhuyla yine TAŞ, YÜREK, BARİKAT oldular.

Fransa çapında milyonlar döküldü alanlara. Sokak sokak çatışıldı saatlerce. Taşlarını, sopalarını, şişelerini, molotoflarını ve yüreklerini savurdular sermayenin kolluk güçlerine. Nation Meydanı bir kez daha sınıfa karşı sınıf tavrıyla, emperyalist kapitalizme karşı anti-emperyalist, anti-kapitalist ruhla saatlerce çatışmalara sahne oldu. Meydan, kavga alanına çevrildi. Sermayedarların Fransa’daki sözcüsü olan Macron ve hükümetine “saldırı yasalarını geri çekinceye kadar, bu işin peşini bırakmayacağız” dediler.

Bir çok anti-emperyalist, anti-faşist parti, sendika, göçmen kurum ve derneklerinin katıldığı bu 1 Mayıs, biz Türkiyeli ve Kürdistanlılar için de önemli bir gündü. Fransa’da resmiyette olmasa da fiiliyatta devam ettirilen OHAL ve Macron’un çıkarmaya çalıştığı yasalar ile, ülkemizdeki gerici-faşist AKP hükümetinin uygulamaları ve savaş politikaları birbirleriyle çok yakınlık taşıyor.

Fransa, ekonomik krizle birlikte girmiş olduğu savaşın faturasını, içeri de işçiler, emekçiler ve göçmen halklara çıkarmak istiyor; sosyal haklarını tümenden yoketmeye çalışıyor; bir yandan da ırkçı sivil faşizmi güçlendiriyor. Son günlerde sivil faşistler mültecilere karşı sınırboyu ve kapılarında sopalarla nöbet tutmaya başladılar. AKP hükümeti de Suriye topraklarını işgal ederek, savaşın faturasını, işsizlik, açlık ve yıkım olarak halklarımıza ödetmeye çalışıyor.

Biz Türkiyeli ve Kürdistanlıların buradaki 1 Mayıs çalışmaları, bu iki halkadan kopuk ele alınamazdı. Bu yaklaşımla katılmış olduğumuz işçi gençlik eylemleri, “Suriye ve Ortadoğu’da yürütülen kirli savaşa hayır” çalışmalarımızla bir çok okur ve dostlarımızı alanlara çağırdık. Türkçe ve Fransızca sloganlarla hazırladığımız DSB (Devrimci Sendikal Birlik) pankartımız ve güne uygun düşen sloganlarımızla alanda ve yürüyüş

güzergahında yerimizi aldık. PDD (Proleter Devrimci Duruş) bildirilerini günler öncesinden dağıtmaya başlamıştık, alanda da yoldaşlarımızla birlikte dağıttık. DSB pankartımız ve PDD bay-

raklarımız, görselliği ve içeriği ile ilgi odağı oldu. Bir çok Fransız ve enternasyonalist dayanışmacı, resimlerini çekti ve birebir görüş alışverişinde bulunduk.

Kendi çalışmalarımızın yanı sıra, devrimci-demokratik kurumlarla birlikte oluşturulan Devrimci 1 Mayıs Platformu’nun, tüm anti-emperyalist, anti-kapitalist ve anti-faşist kurumları da kapsamasını istedik. Eylemde birlik ilkesinin yanında yürüyüşte serbestlik olması da Platformda kabul gördü. Ortak bildiri ve teknik konularda görev paylaşımıyla başlayan çalışmalar, toplam bir haftaya sıkışan dar zamanda ele alınınca, pek çok aksaklıklar çıktı. Biz kendi üzerimize düşen sorumluluğu, son dakikaya kadar tüm ciddiyet ve duruşumuzla yürüttük.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs’ın, Fransa işçi ve emekçileri tarafından reformizme ve sendikaların pasifist tutumlarına rağmen sokakları kavga alanlarına dönüştürülerek kutlanması son derece önemliydi. Diğer taraftan, biz Türkiyeli ve Kürdistanlıların böyle bir zamanda sadece bir panayır havasında yürütülmesi, tezgahlarda satışların organizasyonunun daha çok öne çıkarılması, olumsuz bir tablo oluşturdu.

YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM ve KAPİTALİZM!

YAŞASIN DEVRİM ve SOSYALİZM!

Fransa’dan PDD okurları

Seçim gölgesi altında 1 MAYIS TABLOSU

Bu yıl 1 Mayıs kutlamalarına ne yazık ki, “bas-kın seçim”in gölgesi düştü. Gerek hükümet yanlısı sendikaların, gerekse muhalefet partilerine yakınlığı ile bilinen sendika ve kitle örgütlerinin öncülüğünde gerçekleşen 1 Mayıs mitinglerinde, 24 Haziran seçim-leri öne çıkarıldı.

Seçimler öncesinde “demokratik” görünme çabası, AKP hükümetinin 1 Mayıs mitinglerine izin vermek zorunda kalmasına, dolayısıyla miting-lerin daha yaygın ve nispeten kitlesel olmasına yol açtı. Keza son yıllardaki 1 Mayıslarda, özellikle İstanbul’da fiilen ilan edilen sıkıyönetim biraz gevşemişti. Buna karşın Taksim başta olmak üzere izin verilmeyen alanlarda yapılan gösteriler, büyük oranda hasıraltı edildi. Sadece burjuva medya değil, kendile-rine devrimci-demokrat diyen basın-yayın organların-da bile bu haberler görüldü.

Daha önemlisi, buralarda gerçekleşen polis saldırıları adeta geçiştirildi. **Beşiktaş’ta, Taksim’de göstericilerin uğradığı saldırılar ve gözaltılar, yanı sıra Ankara-Yüksel’de gerçekleşen vahşi saldırı görmezden gelindi.** 1 Mayıs sanki ülke genelinde güllük-güllüstanlık içinde geçmiş gibi bir izlenim yaratıldı.

Oysa yasal mitinglerde bile polis terörü eksik değildi. **Birçok pankart ve dövize el koyulması, makyaj malzemelerine dahi izin verilmemesi normalmiş gibi davranıldı.** Bu konularda tertip komitelerinden ciddi bir itiraz gelmediği gibi, bunlara direnenlerin gözaltına alınması karşısında bile sessiz kalmayı yeğlediler. “Bayram havası”nda geçen 1 Mayıs imajına helal gelmemesi için ellerinden geleni yaptılar.

OHAL’den bu yana en küçük bir gösteriye dahi izin verilmemiş olması, kitlelerde birleşik ve kit-lesel 1 Mayıs isteğini arttırmıştı. “Baskın seçim”le birlikte AKP-MHP blokuna karşı öfke daha da artmış ve bu gerici-faşist bloku alaşağı etme umudu büyü-müştü. Sendikalar ve düzen partileri kitlelerdeki bu duyguyu sömürdüler. **Kitlesellik adına icazetli 1 Mayıs’lara mahkum ettiler.** Devletin her tür baskı ve şiddetine boyun eğdiler. Kitlelerin önemli bir kısmı, istemeyerek bu mitinglere katıldı. **Bu durum miting-lerdeki coşkuyu da azaltan bir faktör oldu.**

Sonuçta 2018 1 Mayıs’ı çok daha kitlesel, coşkulu ve militan bir şekilde geçebilecek iken; sendikaların ve muhalefet partilerinin geriye çeken tutumları ve seçimin gölgesi altında sönük kaldı. İşçilerin “taşero-na kadro” yalanına, özelleştirmelere, artan iş cina-yetlerine, işsizlik ve yoksulluğa yükselen tepkileri, 24 Haziran seçimlerinin sahte umutları arasında eritildi. Komünist ve devrimci bir önderlik olmadığı sürece, işçi ve emekçilerin artan tepkilerinin doğru yöne kanalize edilebilmesi ve 1 Mayıs’ların özüne uygun bir şekilde kutlanabilmesinin imkansız olduğu bir kez daha görüldü.

İşbirlikçi sendikaların sahte 1 Mayıs kutlamaları

AKP’ye yakınlığı ile bilinen Hak-İş ve Memur-Sen de güya 1 Mayıs’ı kutladı. Esasında 1 Mayıs’ı bahane ederek gerici-faşist ideolojilerinin propagandasını yaptılar.

Zaten bu sendikaların işçi ve emekçinin sorunla-rıyla ve 1 Mayıs gibi Komünist Enternasyonal’in ça-basıyla uluslararası bir nitelik kazanmış işçi sınıfının bayramıyla hiçbir ilgisi yoktu, olamazdı. Buna karşılık

işçilerin 1 Mayıs’a artan ilgisi ve bu gerici-faşist sendikaların gerçek yüzlerini gizleme zorunluluğu, son yıllarda 1 Mayıs’ı da kutlar hale getirmişti. Bu yıl ise, mehter takımı ve marşlarıyla, Kudüs’e selam pankartlarıyla 1 Mayıs’ı kutladılar(!)

Bu sendikaların başkanları mitinglerde yaptıkları konuşmalarda AKP Hükümeti’ne en küçük bir eleştiri şöyle dur-sun, “taşerona kadro” yalanını bile olumlu birşeymiş gibi sun-dular. Oysa AKP geldiği günden bu yana işçi ve emekçilere saldırıda sınır tanımayan, en fazla özelleştirmeleri gerçekleştiren, işçi cinayetlerinde rekor kıran, çok düşük ücretle en ağır koşullarda 10-12 saat çalışma-ya zorlayan bir hükümet olarak 16 yıldır işçilere kan ağlatmıştı. Son iki yıl ise, ülkeyi OHAL ile yönetiyor, bütün grevleri yasaklı-yor, her direnişi saldıırıyordu. Erdoğan, patronlara yaptığı ko-nuşmada açıkça “OHAL’i sizler için yaptık” dedi. Bütün bunlara rağmen hiç yüzleri kızarmadan AKP’yi savunmaya devam ettiler.

Hükümetle işbirliğini daha örtük yapan Türk-İş ise, 1 Mayıs’ı merkezi olarak Hatay’da kutladı. Böylece **AKP’nin savaş politikasına, estirmek istediği şoven-milliyetçi rüzgara destek sundu.** Suriye sınırında yaptıkları mitingde işçi sınıfı adına tek talep-leri, kamudaki taşeron işçilere kadro verilmesiydi. On binlerce işçinin “taşerona kadro” yalanı ile aldatılması ve işsiz kalmasına karşı en küçük bir tepki ortaya koymadılar. Bir de kıdem tazminatının gaspedilmesini önediklerini söyleyerek, kendilerine pay çıkarmaya kalktılar.

Kısacası Hak-İş’ten Memur-Sen’e ve Türk-İş’e kadar işbirlikçi sendikalar, bu 1 Mayıs’ta seçtikleri miting alanları, pankartları ve kürsüden mesajlarıyla, 24 Haziran seçimleri öncesinde AKP’ye destek sundular. Fakat bu kadar işçi düşmanı bir hükümetle işçileri barıştırmaları, AKP’ye karşı artan tepkileri dindirme-leri mümkün değildi. **Bütün 1 Mayıs mitinglerine damgasını vuran, AKP’nin politikalarına artan öfke oldu.**

Reformistlerin icazetçi 1 Mayısı

Kendilerine devrimci, demokrat diyen sendika ve kitle örgütleri ise, başta CHP olmak üzere muhalif partilerin etkisi altında 1 Mayıs mitinglerini örgütle-diler. Öyle ki, İstanbul’da Maltepe gibi bir yerde 1 Mayıs mitingi yapmayı kabul ettiler. Bunu da “kitlesel 1 Mayıs” adına savundular. Ancak **bu yaklaşımla, beklenen kitleselliğe ulaşamayacağı bir kez daha görüldü.** İcazetli 1 Mayıslarda, ne Taksim’de kutla-nan 1 Mayıs’ların milyonları aşan kitleselliği vardı, ne de Adalet mitinginin devasa katılımı...

Oysa kitlelerin yaşam koşulları giderek kötü-leşiyor, çalışma şartları ağırlaşıyordu. Buna bir de artan siyasi baskılar, sosyal hayatın kuşatma altına alınması, en ufak bir muhalif sesin pervasız bir terör ve baskıyla karşılanması eklenmişti. Üniver-site öğrencilerinden şeker fabrikalarının bulunduğu kentlerde yaşayan emekçilere, savaş karşıtlarından

gazetecilere, taşeron işçilerden aydınlara kadar tüm kesimler, devletin doğrudan saldırısı altındaydı.

Bu koşullarda 2018 1 Mayıs’ından kitlelerin bek-lentileri ve umutları da büyük olmuştu. Ne var ki, bu beklenti ve umut, uzlaşmacı sendikalar eliyle icazetçi ve sönük 1 Mayısılara hapsedildi. Bunun iki nedeni vardı:

Birincisi devletin, sendikaların ve reformist-düzenici partilerin korkularıdır. Kitlelerin yükselen öfkesi ve beklentisi karşısında, sadece devlet değil, işbirlikçi sendikalar ve düzen partiler de büyük bir kor-kuya kapılırlar. Kitlelerin bir sel olup sınırları aşacak-larını, icazetleri parçalayacaklarını bilirler. Ve taşan bu sel, sadece devletin baskısını değil, uzlaşmacı reformizmi de ezer geçer.

Gezi Ayaklanması tam da böyle bir sel taşkınyıdı. Ve Gezi Ayaklanması sırasında uzlaşmacı reformizm, eylemi bastırma konusunda devlet kadar istekli oldu. Şimdi de, militan, sınırları zorlayan, kitlelerin öfkesine araç olan 1 Mayıs’ı örgütlemek yerine, iç boşaltan, öfke yatıştıran bir 1 Mayıs’a razı oldular. “Birlik, müca-dele, dayanışma” günü olan 1 Mayıs yerine, “bayram havasında” 1 Mayıs’ı tercih ettiler.

İkincisi, baskın seçimin hemen öncesine denk gelen bu 1 Mayıs, işçi sınıfının mücadele günü olarak değil, seçim mitingi olarak ele alındı. Güne dair mesajlar, ağırlıklı olarak seçime dönük oldu.

Elbette seçimler de sınıf mücadelesinin bir par-çası olarak ele alınması gereken bir konudur. Ancak hem tek gündem değildir; hem de 1 Mayıs miting-leri, düzen partilerine oy istemek, kitleleri düzenici beklentilere bağlamak için kullanılmamalıdır. Artan baskı ve sömürüye karşı tek çözüm yeri olarak sandık gösterilemez.

“Bayram havasında 1 Mayıs” yalanı

Devlet bu yıl “huzur ve güven ortamı” içinde 1 Mayıs kutlandığı yanılsamasını yaratmak için çok uğraştı. Geçmiş yıllarda İstanbul’da adeta sıkıyönetim uygulamaları ile hayatın felç edilmesi, kara-deniz yol-larının ulaşımaya kapatılması, azgın bir polis şiddetinin

her yerde ortaya çıkması gibi unsurlar fazlasıyla eleştirilmişti. Son haftalarda Türkiye’de “demokrasi” olmadığına dair emperyalist kurumların raporları da peşpeşe geldi. Üstelik baskın seçim de yaklaşıırken, polis şiddeti AKP’nin aleyhine bir tablo ortaya çıkara-caktı.

Bu koşullarda, **hazır sendikacılar ve devrimci-demokrat kurumların önemli bir kısmı uzlaşmaya-icazetçi 1 Mayıs’a razı olmuşken, AKP hükümeti de devlet baskısını görünmez kılmaya çalıştı.** Bu konuda düzen partileri, uzlaşmacı sendikalar ve kitle örgütlerinin de yardımını gördü. Hep birlikte “bayram havasında 1 Mayıs” imajını vermeye çalıştılar.

Oysa İstanbul’da fiili sıkıyönetim ilan edilmemişti ama Taksim ve çevresi bir gün önceden bariyerlerle çevrilmiş ve geceden itibaren polisler tarafından ku-şatılmıştı. Taksim, sadece araçlara değil, yayalara da yasaktı. Daha önemlisi, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak isteyen gruplara polisin uyguladığı şiddet görmez-den gelindi. Beşiktaş’ta ve Talimhane’de birçok kişi polis şiddetiyle gözaltına alındı. **Ankara’da Yüksel Caddesi’nde direnişi sürdüren üç kadın vahşice dövüldü.** Saçları kökünden kopartılan, yerlerde sü-rüklenen, gözü ve yüzü mosmor olan bu kadınlardan biri de 75 yaşındaydı.

Ama bu saldırıların hiçbirini ne mitinglerde ses-lendirildi, ne de sonrasında bir açıklama, bir kınama yapıldı. Burjuva medya ise zaten bunları hiç görmedi. Varsa yoksa icazetli mitingler, buralardaki konuşma-lar, sendikaların ve partilerin mesajlarıydı... Her şey “bayram havasında 1 Mayıs’a” göre ayarlanmış, buna helal getirecek her tür haber ve görüntü sansürlen-mişti. Ne yazık ki, bu mitingleri örgütleyen sendikalar da buna uygun davrandılar. Sadece “yasaklı” alanlar-da değil, izinli miting alanlarındaki polis baskısını ve şiddetini de görmezden geldiler.

Örneğin Maltepe ve Ankara mitinglerinde, girişte yapılan aramalarda, çantalaradaki makyaj malzeme-lerine kadar pek çok şeyin çöpe atıldığı bir tablo çıktı ortaya. Pankart sopaları, eldeki poşetler vb. her şey keyfi biçimde yasaklandı; arama noktaları saatler boyunca süren bir işkence alanına dönüştürüldü. Buna karşı koyanlar polisler tarafından tartaklandı, gözaltına alındı. Fakat mitingi tertipleyenler, hiç bir şey olmamış gibi mitinge devam ettiler.

1 Mayıs özüne uygun kutlanmalıdır

1 Mayıs, bir festival ya da karnaval değildir. İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. **Sömürü ve baskının hüküm sürdüğü hiç bir yerde “bayram havasında” geçemez, geçmemelidir.**

Devlet böyle göstermeye çalışabilir, ama işçi sınıfının örgütleri buna karşı çıkmakla ve o günü özüne uygun bir şekilde kutlamakla yükümlüdür. Böyle yapmıyor-larsa, işbirlikçi ve uzlaşmacı olduklarını ele verirler sadece.

1 Mayıs’ın turnusol olma özelliği vardır. Kutlama biçiminden, ele alış tarzına kadar her şeyiyle, uzlaşan

ile mücadele edeni, devrimci ile reformisti ayırıştırır. Son dönemde 1 Mayıs’ın adını bile çarpıtıyorlar. Nasıl ki 8 Mart, “dünya emekçi kadınlar günü”nden “dünya kadınlar günü”ne dönüştürölüp, feminist kesimlerin “renkli” görüntüleriyle resmediliyorsa; **1 Mayıs da “işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma” gününden, “emek ve dayanışma günü”ne çevirmek isteniyor.**

Hatırlanacağı gibi AKP hükümeti 1 Mayıs kutla-malarını engelleyemeyince 2010 yılında “emek ve dayanışma günü” ilan etmiş ve resmi tatil yapmıştı. **Şimdi sadece AKP ve düzen partileri değil, ken-dilerine devrimci, demokrat diyen kesimler de 1 Mayıs’ı “emek ve dayanışma günü” şeklinde ifade ediyorlar.** Böylece egemenlerin dili hakim kılınıyor ve 1 Mayıs’ın özellikle de mücadele günü olduğu unutturuluyor.

1 Mayıs üzerinde oynanan bu oyunları bozmak gerektiği açıktır. Tanımlanışından kutlanış şekli ve mekanına kadar her şey özüne, geleneğine, amacına uygun olmalıdır. Reformistler yıllardır “alan fetişizmi” diyerek ya da “kitlesellik” adına, Taksim’in 1 Mayıs’a kapatılmasına çanak tuttular. Komünist ve devrimcile-rin 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama ısrarını sektelek ad-lettiler. Bu ısrar ve ödenen bedeller üzerinden Taksim yasağı kaldırıldığında ise, utanmadan zafer çığlıkları atan yine onlar oldu.

Taksim, yeniden 1 Mayısılara yasaklandı. Re-formizm de aynı teranelerle saldırıya geçti. Oysa **Taksim’in 1 Mayıs alanı olduğu gerçeği unutturul-muyorsa ve her 1 Mayıs’ta polis ablukasına alını-yorsa, bu komünist ve devrimcilerin Taksim’den vazgeçmemesinden dolayıdır.** Yarın Taksim işçi ve emekçilere, 1 Mayısılara açılacaksa, -ki açılacaktır-yine bu sayede olacak.

İcazetli değil, devrimci 1 Mayıs

Maltepe ve Yenikapı, AKP hükümeti tarafından Taksim’e alternatif olarak üretilmiş alanlardır. Deniz doldurularak, doğa katliamı gerçekleştirilerek üretildi bu beton alanlar. Taksim Meydanı bir kere daha gündeme gelmesin, 1 Mayıs ya da başka bir nedenle Taksim’e kitle çıkmasını diye, “alternatif” oldular. Tak-sim Meydanı, AKP’nin her türlü gösterisinde başrolde yer alırken, işçi ve emekçilere yasaklandı.

Salt bu nedenle bile, Maltepe’de miting yapmayı reddetmek gerekiyordu.

Ama yapılmadı.

Birleşik Metal ve Nakliyat-iş sendikaları, Maltepe’deki “icazetçi 1 Mayıs’a karşı Saraçhane’de kutlama kararı aldı. Öznel niyetleri her ne olursa olsun, bu nesnel ola-rak ileri bir duruştu.

Maltepe’ye gitmeyi

reddeden, Taksim kararlılığını sürdüren devrimci kurumlar da (Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik – DDSB, Devrimci Yol-da Özgürlük, Mücadele Birliği Platformu, Partizan ve Alinteri) bu adımı güçlendirmek için Saraçhane eylemine katıldılar. Keza direnişteki Real Market işçileri, Saraçhane’deki yürüyüş kortejinin içindeydiler. Ancak bu yürüyüş, sadece Nakliyat-iş sendikasının önünden Saraçhane Parkı’na kadar yaklaşık 300 metre boyunca sürdü. Devletle yapılan pazarlıkların ardından, Saraçhane Parkı’nda yapılan konuşmalarla bitirildi.

Diğer taraftan, **1 Mayıs gününü Taksim’de kutla-ma isteğinin, hiçbir baskı ve zorlama ile durduru-lamayacağı bir kere daha görüldü.** Sabah saatle-rinden itibaren, küçük gruplar halinde bile olsa, çok sayıda insan Taksim’e çıkmaya, Taksim’de 1 Mayıs sloganlarını haykırmaya yöneldi. İçinde PDD okurları-nın da olduğu gruplar, Taksim sokaklarında eylemler gerçekleştirdi. 70’den fazla eylemci gözaltına alındı.

Sonuç olarak

Sendikaların icazetçi tutumları bir yana, kitlelerin beklentileri ve umutları çok yüksekti bu 1 Mayıs’ta. Ancak akacak kanal, doğru bir zemin bulamayınca, bu umut ve beklentiler 1 Mayıs mitinglerine yeterince taşınamadı.

Maltepe’de miting yapmayı “kitlesellik” adına dayatmışlardı sendika konfederasyonları. Fakat iki-yüzbin kişi ancak toplanabildi. Taksim 1 Mayıs’larında en az 1 milyon kişinin, yasaklı Taksim eylemlerinde ise onbinlerce kişinin toplandığı düşünülürse, Maltepe mitinginin kitlesellik bakımından da ne kadar geride kaldığı görüldü.

Fakat **Maltepe veya Yenikapı’da 1 Mayıs kutla-malarına, ne kitlesellik yönüyle ne de HDP ve kimi gruplar gibi “çevreci” bir bakışla değil, ilkesel olarak karşı çıkmak gerekir.** Her yerde olduğu gibi ülkemizde de 1 Mayıslar şehirlerin en merkezi yerlerinde kutlanmalıdır. Şehirden ve kitlelerden uzak, denize doğru yürünen, sloganların ve taleplerin adeta denize atıldığı bir yerde miting yapılması, hele ki 1 Mayısların buralarda kutlanması kabul edilemez. Çünkü 1 Mayıs herhangi bir miting değildir.

Bütün bu yönleriyle 2018 1 Mayısı, kitlelerin ara-yışlarına yanıt olamadı. Umutlarını akıtacak, devlete olan öfkelerini haykıracak güçlü bir zemin bulama-dılar. Artan sömürü ve baskıya, yaşam alanlarının daralmasına, dört bir yandan kuşatılmışlığa karşı, öfkeleri de arayışları da büyüdü.

İşçi ve emekçilerin taşıdığı bu dinamik, icazetçi miting alanlarına sığmayacak kadar güçlüdür. Ve za-manı geldiğinde, tüm setleri aşarak yolunu bulacaktır.

Putin Nisan ayının ilk günlerinde Türkiye'ye geldi ve Mersin-Akkuyu'da nükleer santral yapımı için temel atma törenine katıldı. Bu arada, Türkiye'ye S-400 füze sistemlerinin teslim edilmesi sürecinin hız kazandığı da açıklandı.

Akkuyu Nükleer Santrali için Rusya ile Türkiye arasındaki anlaşma 2010 yılında imzalanmıştı. Anlaşmaya göre santral, herbiri 1200 MW kapasiteli 4 reaktörden oluşacak. İlk ünitenin 2023 yılında devreye girmesi, diğer ünitelerin de birer yıl arayla tamamlanması planlanıyor. 2026 yılında ise tam kapasite ile üretime geçeceği söyleniyor.

Ancak, 8 yılda 8 kere "temel atma töreni" yapılan nükleer santralin yapımı, tepkiler ve protestolar nedeniyle çok da kolay olmayacak.

Rusya'ya "kapitülasyon hakları"

Akkuyu nükleer santral anlaşması ile Rusya'ya, adeta "kapitülasyon" ayrıcalıkları tanınıyor. Anlaşma maddelerinin herbiri, Rusya'nın çıkarını gözetecek biçimde hazırlanmış durumda.

Rusya yine bu dönemde Mısır'a da, Türkiye'ye kuracağı nükleer santralin benzerini yapmayı planlıyor. Bu anlaşma 2015 yılında imzalandı, 2017 yılının Aralık ayında da santralin inşası için takvim oluşturuldu. **Rusya'nın Mısır'la imzaladığı anlaşma ile Türkiye'yle imzaladığı anlaşmayı karşılaştırmak, bu çarpıcı "kapitülasyon" haklarını daha somut ortaya koyuyor.**

Her iki santralin maliyetinin yaklaşık 30 milyar dolar olacağı öngörülüyor. Rusya Mısır'daki santral için finansmanın yüzde 85'ini Mısır'a kredi olarak verecek, kalan yüzde 15'i Mısır karşılayacak. Ve santral'in "mülkiyeti" Mısır'da olacak. Türkiye'de ise, santralin maliyetini Rusya karşılayacakmış gibi görünüyor; ancak Türkiye santrali "stratejik yatırım" olarak tanımladığı için, Rus şirket Türkiye'den yardım, imtiyaz, teşvik, vergi indirimlerinden vb. yararlanılacak. Santralin "stratejik yatırım" statüsüne alınması üzerine Putin'in teşekkür etmesi zaten peşkeşin boyutunu gösteriyor.

Yani maliyetin önemli bir kısmı Türkiye'nin bütçesinden karşılanacak. Santralin mülkiyeti ise, 49 yıllığına Rusya'ya ait olacak. Rusya isterse santralin hisselerini satışa çıkartabiliyor; ancak en fazla yüzde 49'unu satabilecek, çoğunluk hisse (yüzde 51) hep Rusya'nın elinde kalacak.

Başlangıçta, santralin inşasını gerçekleştirecek olan Rosatom şirketinin, Türkiye'den Cengiz Holding, Kalyon İnşaat ve Kolin İnşaat'ın oluşturduğu bir konsorsiyuma, santralin yüzde 49 hissesini satacağı duyurulmuştu. Ancak Rusya'nın yaptığı mali araştırmada bu şirketlerin yetersizliklerinin ortaya çıkmasının ardından, Şubat 2018'de bu konsorsiyumun projeden çekildiği duyuruldu. Türkiye'de devletin olanaklarıyla tüm yolların açıldığı bu yandaş şirketler, Rusya'nın denetiminden geçemediler.

Bugün artık, yüzde 49 hisse için, sadece Türkiye'den değil, başka ülkelere alıcı-ortak çıkmaması ihtimali de var.

Yani Mısır, kendisine ait olacak bir santral inşası için kredi çekerken, Türkiye kendisine ait

Akkuyu'da nükleer kapitülasyon

olmayacak bir santralin inşası için ciddi miktarda finansman ayırmakla karşı karşıya kalacak.

İkinci fark, santralde üretilen elektriğin satışı ile ilgili. **Akkuyu santrali için Rusya'ya 15 yıl boyunca, kilovatsaat başına 12,35 sent alım garantisi veriliyor. Mısır'daki santral için belirlenen fiyat 5,3 sent. Elektriğin piyasa fiyatının dünya ortalaması ise 4-5 sent aralığında.** Yani Akkuyu santralinden Türkiye'nin alacağı elektrik, dünya ortalamasından 3 kat daha pahalı, üstelik 15 yıl boyunca bunu almak zorunda.

Bu fiyat farkının doğrudan tüketiciden yani bizlerden karşılanacağı, elektrik faturalarımızın 3 kat daha yüksek olacağını da ayrıca belirtmek gerekiyor.

Nükleer santraller sözkonusu olduğunda, en önemli konulardan birinin de "atık yönetimi" olduğu bilinmektedir. Santrallerden çıkan radyoaktif atıklar nizami biçimde imha edilmediği koşullarda, bulunduğu her yerde radyasyonla birlikte ölüm yaymaktadır. **Ve Akkuyu santrali için yapılan anlaşmada, atık yönetimi ve bu konudaki sorumluluklar belirsiz bırakılmıştır.**

Bunlara ek olarak, Rusya'nın bu santrale ilişkin teknolojiyi Türkiye ile paylaşmayacağı, nükleer teknolojinin sadece Rusya'nın tasarrufu ve denetiminde kalacağı ortaya çıktı.

Görünen o ki, **AKP hükümetinin Afrin karşılığında Rusya'ya verdiklerine, Akkuyu Nükleer Santral anlaşmasını da eklemek gerekiyor.**

Doğaya, çevreye, insana zararlı

Yaşanan nükleer santral kazalarının, doğa ve insan üzerinde ne kadar büyük tahribatlar yarattığı biliniyor. 1986 yılında gerçekleşen Çernobil santrali kazasının üzerinden 32 yıl geçti, ama etkileri halen sürüyor. Önce havadan, ardından yağın yağmurlarla toprağa ve denize karışarak bitkileri, hayvanları ve insanları zehirledi durdu, hatta genleri değiştirdi 32 yıl boyunca. Bugün Karadeniz'de kanserden ölümlerin, sakat doğumların vb yoğunluğu azalmıyor, tersine artıyor.

Akkuyu'nun aktif deprem fayı üzerinde bulunduğu biliniyor. Yani burada inşa edilecek

bir santral, sürekli deprem ve tsunami riskiyle karşı karşıya olacak. Ve mutlaka bir aşamada bu depremle yüzleşecek ve hasar görerek Çernobil ya da Fukuşıma benzeri bir felakete neden olacak. Göz göre göre böyle bir felaketin üzerine doğru gidiliyor.

Elbette tek sakıncası deprem sonrasında yaşanacaklar değil. **Santral daha kurulduğu anda, nükleer işima nedeniyle doğaya ve insana zarar verecek.**

Reaktörün soğutma amacıyla kullanacağı su da büyük önem taşıyor. Bu su denizden alınacak, soğutma sonrasında birkaç derece ısınmış olan su, yeniden denize dökülecek. Deniz suyu sıcaklığındaki bu değişiklik, hem deniz canlılarının hem de doğanın zarar görmesine neden olacak.

Atıkların ne olacağı da belli değil. Bölge insanları, bu atıkların Toroslarda bulunan derin mağaralara gömüleceği olasılığını ifade ediyor. Ve bu ihtimal, bölgenin tüm doğal dengesini asırlar boyunca değiştirecek bir nitelik taşıyor.

Tüm bunlar, başta bölge insanları, TMMOB, TTB gibi kurumlar olmak üzere, çok geniş kesimlerin tepkisini çekti. Akkuyu NS inşasının her gündeme gelişinde protesto eylemleri gerçekleştirildi. Davalar açıldı, ÇED vb. süreçler takip edildi. Projenin 8 yıl içinde sayısız kez gündeme gelmesine rağmen, inşaatın bir türlü başlayamamasında, bu tepki ve protestoların önemli bir rolü oldu.

Dünyada nükleer enerji

Enerji ihtiyacı, bugün ekonominin en önemli sorunlarından birisi. **Üretim için de, hegemonya kurmak için de enerjiye sahip olmak gerekiyor; ve enerji kaynaklarını elinde tutan, dünya hegemonyasını da elinde tutabiliyor.**

Petrol, doğalgaz, kömür, HES'ler (Hidro elektririk santralleri) ve nükleer santraller temel enerji kaynakları. Bunlara son yıllarda giderek güçlenen biçimde yenilenebilir enerji kaynakları da eklenmeye başlandı. Rüzgar ve güneş enerjilerinin üretimi ve kullanımı giderek arttı.

Nükleer enerji kullanımı, asıl olarak büyük emperyalist ülkelerin tekelinde olan bir kaynak. Kendilerine bağımlı olan ülkelere ise, "ödül" olarak nükleer santral kurabiliyorlar.

Dünyada ilk nükleer santraller 1950'li yıllarda inşa edildi. BM Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu (IAEA) verilerine göre, bugün dünyada toplam 30 ülkede 449 faal nükleer reaktör bulunuyor. 15 ülkede 56 reaktörün inşası da devam ediyor.

Nükleer santrallerin yarısından fazlası Kuzey Amerika ve Avrupa kıtasında bulunuyor. Diğer taraftan, Asya-Pasifik bölgesindeki reaktör sayısı giderek artıyor. Çin, Hindistan ve Rusya, giderek daha fazla reaktör inşa eden ülkeler. Nükleer santral kazalarının artması ve güvenlik riskleri nedeniyle Avrupa'daki reaktörlerin sayısında kısmi bir azalma sözkonusu oluyor. Kendilerindeki reaktörlerin yanısıra, bağımlı ülkelere de kendilerine ait reaktörler kurma anlaşmaları yapıyorlar. Böylece kendi ülkelerindeki nükleer reaktör karşıtı tepkileri azaltmış, riskleri ve sorunları sömürgelerine taşımış oluyorlar.

Dünyadaki enerji ihtiyacının yaklaşık yüzde 11'i nükleer enerjiden sağlanıyor. Bu ortalama

rakam. Avrupalı emperyalistlerde, enerjide nükleerin payı oldukça yüksek. Mesela Fransa, enerji tüketiminin yüzde 70'ten fazlasını nükleerden sağlıyor. İngiltere'nin nükleer kullanımı yüzde 19, Almanya'nın ise yüzde 15 düzeyinde.

Hindistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Pakistan, Bangladeş, Güney Kore gibi ülkeler ise, emperyalistlerin desteği ile nükleer santral sahibi olan ve bunu güçlendirmeye çalışan ülkeler.

Burada iki tarafın da çıkarlarının olduğu bir ilişki söz konusu. **Emperyalistler, nükleer santralin kendi topraklarına verdikleri zararı en aza indiriyor, kendi ülkelerindeki kitlelerin tepkisini ortadan kaldırıyor, sömürge ülkeleri nükleer çöplük olarak kullanıyorlar.** Sömürgebağımlı ülkeler ise, kurulan nükleer santralden, gelecekte nükleer silah üretme umudunu canlı tutuyorlar.

Nükleer santral ihtiyaç değil

Egemen sınıflar, nükleer enerjinin son derece gerekli ve önemli olduğu konusunda bolca konuşup duruyorlar. Oysa, dünya genelinde rüzgar ve güneş enerjisi gibi yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımında ve üretiminde giderek artış yaşanıyor.

Özellikle Türkiye gibi güneşi bol ülkelerde, güneş enerjisini kullanmak, buradan enerji üretmek çok daha akılcı bir yoldur.

Bu koşullarda, nükleer santrale duyulan ihtiyacın altında başka nedenler olduğu açıktır. **Asıl amaç, nükleer enerji ile elektrik üretmek değil, nükleer silah üretmektir. Amaç enerji değil, silahlanma yarısında bir adım öne geçmektir.**

Türkiye'de tüketilen toplam elektriğin yaklaşık yüzde 10'u "kayıp"tır. Enerji nakil hatlarındaki bakım ve onarım çalışmaları düzenli olarak yapıldığında, gerilim hatları standartlara uygun hale getirildiğinde, bu "kayıp" ortadan kalkacaktır.

Akkuyu NS'nin, üretime başladıktan sonra, Türkiye'nin elektrik ihtiyacının yüzde 7.7'sini karşılayacağı öngörülüyor. Yani sadece ve **sadece enerji nakil hatlarının düzeltilmesi-iyileştirilmesi, nükleer santralin gerçekleştireceği üretimden daha fazlasını sağlayacak, ayrıca nükleer santralin yarattığı tüm mali, siyasi sorunları ve güvenlik risklerini gereksizleştirecektir.**

Üniversite katliamı ve FETÖ tetikçiliği

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde 5 Nisan günü silahlı saldırı gerçekleştiren Volkan Bayar tutuklandı. **Bayar, 4 kişinin hayatını kaybettiği saldırı hakkında, "benimle uğraşanlara gerekli cezayı kestim" diyecek kadar da büyük bir pervasızlık içindeydi.**

Ortaya çıkan tablo, üniversitelerdeki tarikatçı örgütlenmenin ne kadar vahim boyutlara ulaşmış olduğunu göstermiş oldu.

Muhallif hocaların ihbarcısı

Katil, Eğitim Fakültesi'ni basıp dekan yardımcısı Mikail Yalçın, fakülte sekreteri Fatih Özmutlu, öğretim üyesi Yrd. Doç. Dr. Serdar Çağlak ve okutman Yasir Armağan'ı öldürmüştü. Katliamın ardından silahıyla beraber teslim olan Bayar, hakkında idari soruşturma açıldığı için öldürdüğünü söyledi. Bayar, "benimle uğraşanlara gerekli cezayı kestim" diyerek katliamı açık biçimde savundu.

Normal bir insanın kanını donduran bu ifade, katil Volkan Bayar söz konusu olduğunda şaşırtıcı olmuyor. Çünkü geçmişi, onun bu katletme cesaretinin nereden geldiğini anlamamızı sağlıyor.

Osmangazi Üniversitesi öğretim görevlileri, onun, beğenmediği, sorun yaşadığı herkesi "FETÖ'cü" diye ihbar eden bir tetikçi olduğunu söylüyorlar. Eğitim Fakültesi'ndeki 45 hocadan 25'i hakkında ihbar dilekçesi yazmış. Toplamda 200'den fazla eğitimciyi ihbar etmiş. Bunların da hemen hepsi soruşturma geçirmiş, kimisi ihraç edilmiş, hapis yatmış, mahkemelerde yargılanmış, bir kısmı ise aklanmış.

Belki Nuriye Gülmen de bu katilin muhbirliği sonucunda işten atılanlardan biridir.

Volkan Bayar'ın bir tetikçi olduğu öylesine açık ki, uzun uzun dilekçe yazarak ihbar ettiği bir eğitimcinin mahkemesine tanık olarak çağrıldığında, ihbar ettiği kişiyi teşhis edememiş. Buna rağmen, "ben bunlara hesap sormaya devam edeceğim" diyerek meydan okumuş.

Eskişehir Üniversitesi'ndeki eğitimciler, onun rektör tarafından özel olarak koruma altına alındığını anlatıyorlar. **Üniversitede kurtulmak istedikleri muhalif hocalar söz konusu olduğunda, bu katil ile karısı devreye sokuluyormuş.** Okul içinde sürekli birilerini gözetliyor, "FETÖ'cü" avına çıkıyor, durmadan birileri hakkında ihbar dilekçeleri yazıyorlarmış.

Katliamdan kurtulan bir öğretim görevlisi, vurulan arkadaşlarının "okulun en temiz insanları" olduğunu söylüyor. Bir başkası ise isyanını şu sözlerle ifade ediyor: *"Rektörlük en başından beri Volkan Bayar'ı ciddi bir koruma altına aldı. Volkan Bayar hakkında dilekçelerimizin sisteme girmemesi için memurlara talimat verdi. Kavga dövüş işleme*

soktuk dilekçeleri. Soktuk da ne oldu? Hiçbirine yanıt alamadık. Şimdi kim verecek dört tane canın hesabını?"

Yaşananlar, katil ve karısının, sadece rektörün değil, emniyetin de koruması altında olduğunu gösteriyor. Çünkü üniversitedeki eğitimciler, bir buçuk yıldır bu katil hakkında işlem yapılması için emniyete sayısız dilekçe vermiş, üniversiteye-rektörlüğe sayısız kez şikayette bulunmuşlar. Ancak okul yönetimi de, emniyet de bu duruma göz yummuş; hiçbir işlem yapmamışlar.

Gerçekte kendisi FETÖ'cü

İnsanları FETÖ'cü olarak ihbar eden bu tetikçinin geçmişine baktığımızda, gerçekte FETÖ'cü olduğunu görmek zor değil. Gazi Üniversitesi sınıf öğretmenliği bölümünden, 2011 yılında vasat bir öğrenci olarak mezun oluyor. Fethullah Gülen tarikatının, eğitimde en güçlü olduğu dönemdir bu.

Bu kadar vasat olan bu adama ve karısına, MEB (Milli Eğitim Bakanlığı) ABD'de Denver Üniversitesi'nde yüksek lisans yapması için burs veriyor. Yüksek lisansını tamamladıktan sonra doktora tezi aşamasında okuldan atılıyor. ABD'den döndükten sonra, Tokat'taki Gaziosmanpaşa Üniversitesi'nde araştırma görevlisi olarak işe başlıyor, ama bursu kesilmiyor.

Bu süreçte AKP hükümetinin, Eskişehir Üniversitesi'nde "doku değiştirme" operasyonları başlıyor. **Eskişehir çevresindeki küçük kentlerde bulunan üniversitelerden gerici hocalar Eskişehir Üniversitesi'ne transfer edilmeye başlanıyor.** Bu furyada, Volkan Bayar da Eskişehir'e "eğitim programları" üzerine doktora yapma ve araştırma görevlisi olarak çalışma üzere geliyor.

15 Temmuz darbesinin başarısız olması üzerine üniversitedeki bilgisayarlarını formatlıyor ve odasını boşaltıyor.

15 Temmuz sonrasında, kendi FETÖ'cülüğünü gizlemek isteyen kişiler, çevrelerindeki herkes hakkında ihbarda bulunmaya başladılar. Özellikle kamu çalışanları içindeki FETÖ'cüler, bu konuda özel mesai yaptılar. Keza işine el koymak istedikleri iş-insanlarını da, "FETÖ'cü" yafatasıyla etkisizleştirerek mal varlıklarına el koydular.

Böylece uzun bir süre, devletin korumasından yararlandılar, yerlerini sağlamlaştırdılar. Ancak sonrasında, bir kısmının asıl FETÖ'cü olduğu açığa çıktı; o ana kadar tetikçilik ve ihbarcılıkla sürdürdüğü görevini, işini, pozisyonunu kaybetti.

Bell ki, bu tetikçinin miadı doldu, misyonu bitti. **Hakkındaki şikayetler de onu daha fazla korumayı imkansız hale getirince, onun hakkında da soruşturma başlatıldı.** Sıranın kendisine geldiğini gören tetikçi, bu defa doğrudan katliama girişti.

Tetiği çeken Volkan Bayar şimdi hapiste, "ihbar ortağı" karısı denetimli serbestlikle bırakıldı.

Onları bugüne kadar koruyan, destekleyen, hakkındaki şikayetleri dikkate almayan rektöründen emniyetine, valiliğe kadar tüm kesimler de suç ortağıdır.

15 Temmuz'a kadar FETÖ'nün önünü açan, destekleyen, devleti teslim eden, 15 Temmuz sonrası ise "kandırıldık" diyerek çark eden, bu ihbar ve tetikçilik ortamını yaratan AKP hükümeti de suç ortağıdır.

“Üniversiteler bölünerek çoğalmaz!”

Devletin üniversitelere dönük yeni saldırısı, güçlü protesto eylemleri ile karşılandı. Köklü üniversiteleri ve bu üniversitelerdeki muhalif hareketleri yerle bir etmek isteyen “bölme” saldırısı, üniversitelerin yeni bir direniş odağına dönüşmesine neden oldu.

Yeni üniversite kurmak için eskiler bölünüyor

Erdoğan'ın açıklamasıyla gündeme gelen yasa tasarısı, 20 yeni üniversite kurulmasını öngörüyor. Bunların 16'sı devlet, 4 tanesi ise vakıf üniversitesi olacak.

Aralarında İstanbul, Gazi, Anadolu, Karadeniz Teknik, İnönü, Selçuk, Erciyes gibi köklü üniversitelerin bulunduğu üniversitelerin bazı bölümleri, yeni kurulacak üniversitelere bağlanıyor.

Bölme saldırısının en yoğun yapılacağı üniversite, İstanbul Üniversitesi. Cerrahpaşa, Diş Hekimliği, Florence Nightingale Hemşirelik, İletişim, İşletme, Orman, Spor Bilimleri, Veterinerlik, Hasan Ali Yücel Eğitim fakülteleri ayrılarak, yeni kurulacak olan İstanbul İbni Sina Üniversitesi'ne devredilecek.

Bu bölme saldırısının iki temel hedefi var.

Birincisi AKP hükümeti, 16 yıl boyunca tüm saldırganlığına rağmen, üniversiteleri kontrol altına almayı başaramadı. Öyle olunca, “kendisinden” olmayı yoketmeye yöneldi.

Mesela İstanbul Üniversitesi'nin 130 yıla yakın köklü tarihi (resmi kuruluşu 1900, ancak bunun 1453'e kadar uzatanlar da var) boyunca oluşan birikimleri, gelenekleri, oluşturduğu kültür sözkonusu. Ve tüm bu birikimlerin yarattığı bir prestij. İÜ, sadece ileri eğitim düzeyi ile değil, başta '68 kuşağı olmak üzere, muhalif-ilerici öğrencileri bünyesinde barındırmasıyla da öne çıkan bir okul oldu.

Son olarak Afrin işgali sırasında AKP hükümetinin TTB'ye (Türk Tabipler Birliği) yönelik saldırısı, İstanbul Üniversitesi'ne bağlı tıp fakültelerinde güçlü protestolarla karşılanmıştı. 'Tıbbiye'nin motor gücü niteliğindeki bu fakülteler, hem kendileri AKP hükümetinin istediği rotaya girmemekte direndiler, hem de genele yayılan direnişin lokomotifine haline geldiler.

Mesela Malatya İnönü Üniversitesi, Erdoğan'ın dilinde “adını söylemeyeceğim, o üniversiteyi biliyorsunuz”a dönüştü. Sadece ismi bile, AKP'nin tepkisini, nefretini çekmeye yetti.

Bu koşullarda, AKP hükümeti bu güçlü üniversitelerin içini boşaltmak, dokusunu değiştirmek, etkisini zayıflatmak için bölmeye girişti.

İkincisi, AKP hükümeti tümüyle kendi güdümünde kuracağı üniversitelere, hazır fakülte, hazır profesör, hazır öğrenci aktarmayı hedefliyor.

Çünkü AKP'nin oluşturduğu eğitim sistemi, kendisini vuran bir handikapa dönüşmüş durumda.

Bütün liseleri imam-hatipleştirme hedefi koyuyor, imam-hatip okulları boş kalıyor. Kendi üniversitelerini kuruyor, fakülteler tercih edilmiyor. Kendilerine ait bir gençlik, kendilerine ait hazır yetişmiş kalifiye insanlar bulmakta fazlasıyla zorlanıyorlar.

Böyle olunca, hazır olanı gaspetmeye çalışıyorlar. Üniversitelerin en prestijli fakültelerinin ayrılıyor olmasının ikinci nedeni de budur. **Ayrılmak istedikleri fakülteler çok yüksek puanlarla öğrenci alıyorlar; uluslararası düzeyde kabul görüyorlar; diploma denklikleri var; en kıdemli ve değerli hocalar buralarda ders veriyor vb. vb.** Bu fakülteleri, kendisinin yeni kuracağı ve hiçbir akademik değeri olmayan üniversitelere bağlayarak, bu üniversitelerin statüsünü-prestijini yükseltmek istiyor.

Üniversiteler ayakta

Ancak AKP, kaldırdığı taşı ayağına düşürmüş durumda. Son bir ay içinde Boğaziçi Üniversitesi ile başlayan dalga, şimdi de İstanbul Üniversitesi'nin tıp fakülteleri başta olmak üzere, diğer okullara yayılıyor.

Boğaziçi'nde Afrin için lokum dağıtan gerici-faşist çeteye müdahale eden eden muhalif öğrenciler, Erdoğan'ın doğrudan saldırısına maruz kalmıştı. Erdoğan'ın hedef göstermesiyle okula giren polis, azgınca saldırmış, öğrencileri sürükleyerek işkenceden geçirerek gözaltına almıştı. Yine Erdoğan'ın “bunların okumasına izin vermeyeceğiz” sözleri üzerine, öğrenciler tutuklanmıştı.

Bu saldırı süreci, Boğaziçi Üniversitesi'ndeki üniversite bileşenlerini biraraya getirdi. Öğrenciler ve öğretim görevlileri eylemler, protestolar gerçekleştirerek okulu ve okulun bugüne kadar ortaya koyduğu birikimleri sahiplendiler. Keza bir çok Avrupalı kurum ve öğrenci örgütü de, Boğaziçililere sahip çıktıklarını gösterdiler.

Şimdi benzer bir tablo Cerrahpaşa, Çapa tıp fakültelerinde ve bölünmekle karşı karşıya olan diğer üniversitelerde yaşanıyor. Öğrenciler, öğretim görevlileri, fakültenin emekçileri birlikte eylemler gerçekleştiriyorlar. Hatta bu eylemlere hastalar bile katılıyor. Tedavi gördükleri tıp fakültelerini korumak için onlar da eylemcilerin yanında yer alıyor. Bölge esnafı bile, “kendi üniversitesi”ne sahip çıkıyor.

Mesela “kumaş bizden, pankart sizden” yazısı asıyorlar camlarına.

Eylemlerin temel sloganı ise “üniversiteler bakteri değildir; bölünerek çoğalmaz”. Ve bu eylemler, her geçen gün yayılıyor.

Devletin eylemler karşısındaki tepkisi ise değişmiyor. Gazi Üniversitesi'nde yapılan eyleme, önce sivil faşist çeteler silah sıkarak müdahale ettiler; ardından polis saldırarak, gaz sıkarak öğrencileri gözaltına aldı.

“Bölemediniz, birleştirdiniz”

Bu saldırılar eylemdeki öğrenci ve öğretim görevlilerini yıldırma, fakültelerin bölünmesi işleminin sessiz sedasız gerçekleştirilmesini hedefliyor. Ancak eylemler bitmiyor, tersine yaygınlaşıyor. Öğrenciler ve öğretim görevlileri, okullarına sahip çıkıyor.

Son yapılan eylemlere, bölünme kapsamında olmayan Boğaziçi Üniversitesi'nin de katılması dikkat çekicidir. Kendi okullarında AKP'nin farklı türden bir saldırısı ile karşı karşıya olan BÜ öğrencileri, İstanbul Üniversitesi'nin eylemlerinde yer almaya başladılar.

Kullandıkları slogan da çarpıcı: “Bölemediniz, birleştirdiniz” diyor öğrenciler.

Bu “birleştirme” bir yanıyla öğrenci gençliğin mücadelesini birleştirme anlamı taşıyor ki bu son derece önemli. Üniversite gençliği, birlikte daha güçlü ve daha etkili bir direniş gerçekleştiriyor.

Diğer yandan, **gençliğin dinamizmi bu eylemleri sürüklerken, okuldaki hocaların da eyleme katılması, direnişin niteliğini yükseltiyor.** Çalıştıkları fakültenin yeni kurulmuş, niteliği belirsiz bir üniversiteye bağlanması, onların akademik kariyerleri, uluslararası platformlardaki konumları vb. her şeylerini etkiliyor. Bu nedenle, profesörler dahil olmak üzere, tüm öğretim görevlileri, bugüne kadar yaşanmamış düzeyde eylemlerin içinde yer alıyor, hatta önyak oluyorlar.

Saldırı, AKP'nin beklemediği biçimde farklı kesimleri birleştiriyor.

Tam da 24 Haziran seçimleri öncesinde, üniversitelerdeki bu yükseliş daha büyük bir önem taşımaktadır.

Öğrenci gençlik, toplumsal mücadelenin en önemli bileşenlerinden biridir. AKP'nin güç kaybettiğinin artık iyice belirginleştiği, AKP karşısındaki muhalif partilerin bir iddia ile ortaya çıktığı, seçimlere dönük olarak beklentilerin yükseldiği böyle bir dönemde, üniversitelerin süreci eylemlerle karşılaması, mücadelenin dinamiklerini harekete geçiren bir nitelik taşımaktadır. Onların eylemleri, hem toplumun diğer kesimlerini harekete geçirecek, hem de AKP'nin güç kaybını hızlandıracaktır.

Paris'te öğrenciler eylemde

Paris Sorbonne Üniversitesi'ndeki öğrenci işgaline polis saldırdı.

12 Nisan günü okulun etrafını kuşatan, giriş-çıkışları tutan polis, içerideki 300 öğrenci ile pazarlık yapmaya başladı. Bu arada 500 kadar öğrenci de dışarıdan destek verdi. Üç saat süren görüşmeler boyunca öğrenciler dışarı çıkmayı reddetti ve işgali sürdürme kararı aldı.

Görüşmeler sürerken polis çevredeki bankaların güvenliğini bahane ederek üniversitenin çevresindeki kuşatmayı artırdı. Silahlı ve gaz bombalı polis güçleri artırıldı. Öğrenciler bunun bir saldırı hazırlığı olduğunu görerek, direneceklerini ifade ettiler. Binanın içindeki tüm malzemeler, barikatı güçlendirmek için kullanıldı. Eşlem slogan ve şarkılar eşliğinde, canlılıkla sürdürüldü. Temel slogan ise "nous sommes tous Resistance" (Hepimiz direniyoruz!) oldu.

Gece saat 1'den sonra polis, gaz bombaları ile saldırarak üniversiteye girdi ve öğrencileri dışarı sürükledi. Öğrencilerin astığı pankartlar da indirildi. Üniversitenin olduğu alan olan Tolbiak Meydanı ve çevresindeki kitleyi de dağıtmak için uğraştı.

Eyleme Gade de Austeriliz grevci demiryolu işçileri ile birlikte CGT sendikası ve öğretim görevlileri de desteklerini sunuyorlar. Öğrenciler '68 ruhu adı altında ulusal direniş çağrılarını yapıyorlar. Sorbonne Üniversitesi önünde büyük bir miting düzenleme hazırlıkları başladı.

Üniversite kapıları emekçilere kapatılıyor

Devletin Şubat ayında meclisten geçirdiği; üniversiteye girişi yeniden düzenleyen ve Parcoursup adı verilen yeni sistemde, en başarılı öğrenciler üniversiteye girebilirken, diğerlerine üniversite hakkı tanınmıyor. Eğitim hakkına dönük bu saldırıyı protesto amacıyla başlayan gösteriler, son bir aydır, demiryolu, enerji, havacılık ve temizlik sektörü çalışanlarının aldığı grev kararlarına destek amacıyla da sürdürülüyor.

Bu eylemlerin bir kısmı üniversite işgalleri biçiminde yaşanıyor. Toplamda 10 üniversitede işgaller, 50 üniversitede ise eylemler sürüyor. Yaklaşık 1 aydır süren hükümet karşıtı eylemlerde polis şiddeti de giderek artıyor. Polis, gaz bombalarının yanı sıra çeşitli ateşli silahlar kullanırken, gençler de taşlarla, molotoflarla karşılık veriyor.

Paris'ten PDD okuru

Ayşe öğretmen tahliye edildi

Ayşe Çelik, 9 Ocak 2016 tarihinde Beyaz Show adlı televizyon programına bağlanarak "çocuklar ölmesin" demişti. Diyarbakır'da yaşayan bir öğretmendi Ayşe Çelik. Kürt kentlerindeki yıkımlar ve katliamlardan etkilendiğini ifade etmek istemişti.

Devlet onun bu çabasını cezasız bırakmadı. Evi ağır silahlı timler tarafından basıldı, işi ve sosyal yaşamı devlet tarafından kuşatma altına alındı, internette linç kampanyaları düzenlendi. Ardından 1 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırıldı.

20 Nisan günü Ayşe öğretmen, kucağında 8 aylık bebeği Deran ile birlikte Diyarbakır Cezaevi'ne girerken, yanında CHP Milletvekili Zeynep Altıoklar ile HDP milletvekili Feleknaş Uca vardı. Ve Ayşe öğretmenin hapis cezasının bozulmasını isteyen, bunun için çaba gösteren, uluslararası kurumları harekete geçiren, yüreği o ve bebeği için kaygıyla atan milyonlarca insan...

Bu çabalar sonuç verdi; Ayşe öğretmen 5 Mayıs günü tahliye edildi. Oluşan baskı ortamı, devletin harekete geçmesini zorunlu hale getirmişti. "Çocuklar ölmesin" gibi son derece basit ve hümanist bir çağrıya, "terör suçu" damgasını vurmayı daha fazla savunamadılar ve tahliye etmek zorunda kaldılar.

Tutsaklardan mektuplar... Tutsaklardan mektuplar...

Merhabalar,

Mektubunuzu aldım, sevindim. Hemen yazamadım çünkü mektup yasağı başladı tekrar. Bundan sonra da iki-üç ayda bir ancak mektuplaşabiliriz. 6-7 disiplin var ve iki-üç aylık iletişim ağırlıklı -görüş de var disiplinler arasında- bir de 10 günlük hücre cezası... 11-12 disiplin var yani anlayacağınız. Şu andaki durumda infazımdan 8-9 ay daha fazla yatıracaklar, tabii bundan sonra gelebilecekleri kestiremiyorum. Tahliyeme 1.5 yıldan fazla süre var yani.

Basından da duymuşsunuzdur saldırıları. Ayakta sayım dayatması başladı. 5-6 gün saldırılarla -darp ederek- havalandırmaya zorla çıkarma vb. yaşandı. Bir hafta sonra revire çıkarıldık, darp izleri hala duruyordu. Doktorların durumu, OHAL vb. takip-sizlik çıkar suç duyurularımızdan haliyle. Kimlik dayatmasına direnen 4 kişi kaldık. MKP davasından arkadaşlar, avukat, spor- koli alarak deldiler. Kürt hareketi zaten baştan beri kimliği alıyordu. Ayakta sayım dayatmasına ise önce direndiler, 5-6 günden sonra vazgeçtiler gibi...

Tek tip elbise dayatmasına daha başlamadılar. Bakalım gelişmeler neler gösterir, yaşayıp göreceğiz. Buradaki durumlar kısaca böyle...

Dışardaki gelişmeleri burjuva basından takip edebiliyoruz ancak. Filistin'le ilgili yazı gibi yazıları yollarsan seviniriz. 5. Ayın 26'sında mektup yasağı doluyor, o tarihte elimize verirler, ona göre yanıt verebilirsin, bilginiz olsun.

Arkadaşları, dostları, yoldaşları devrimci sıcaklığımı kucaklıyor, kavga günümüz 1 Mayıs'ı şimdiden kutluyorum. Kendinize iyi bakın....

Mustafa Zolucan

Elazığ 2 Nolu Yüksek Güvenlikli

F Tipi Hapishanesi

Biji Yek Gulan-Yaşasın 1 Mayıs
Sevgili dostlar, ezilenlerin ezenle hesaplaştığı 1 Mayıs'ta biz devrimci tutsakların yüreklerini birleştirip, bir sel olup alanlara bakalım.

Bu inançla siz yürek dostlarımız olan Yediveren Yayıncılığın tüm emekçilerinin şahsında dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve kavga günü olan 1 Mayıs'ı en içten devrimci duygularla kutluyoruz.

1 Mayıs'ın tüm kızıl güllerinin şahsında devrim ve sosyalizmin tüm kızıl yüreklerini sevgi ve

saygıyla anıyoruz. Anıları yolumuza ışık tutacak.

Ölümsüzleşen yüreklerin inancıyla o proleter yüreklerinizi sevgiyle selamlıyoruz. Sevgi ile, umut ve dirençle kalın. Devrimci selamlar, saygılar. Serkeftin...

Kahrolsun her türden sömürgecilik!

Kahrolsun Faşizm!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Biji Yek Gulan-Yaşasın 1 Mayıs!

10.4.2018

Mehmet Yamaç (Azad)

2 Nolu T Tipi Hapishanesi

A-21 Bünyan-Kayseri

☆ 3 Mayıs 1962- Ankara'da "Açlar Yürüyüşü"

Yapı-İş Sendikası'nın düzenlediği yürüyüşe 5 bin işçi ve işsizler katıldı. Eylem '60'lı yılların ortalarından itibaren yükselişe geçen sınıf hareketinin önemli eylemlerinden biriydi.

☆ 5 Mayıs 1818- Karl Marx doğdu

Komünizm teorisinin mimarı ve örgütleyicisi olan Marx için, onun ölene kadar yanında olan yoldaşı Engels şöyle diyordu: "Marks, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinimlerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini, kendisine ilk onun vermiş bulunduğu proletaryanın kurtuluşuna yardımcı bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve başarı ile savaştı O."

☆ 5 Mayıs 1981- IRA militanı Bobby Sands Ölüm Orucu'nda öldü

İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İrlanda Kurtuluş Ordusu militanı Bobby Sands ve yoldaşları, siyasi tutsaklık hakkı ve tek tip elbiseye karşı ölüm orucuna başladılar. Maze Cezaevi'ndeki eylem 217 gün sürdü ve Bobby Sands ile 9 arkadaşı yaşamını yitirdi. Sands ÖO içindeyken yapılan seçimlerde, İrlanda halkı tarafından milletvekili seçildi. ÖO boyunca, hem kitlesel ve meşru eylemler hem de silahlı eylemler çok yoğun bir şekilde yapıldı. Dönemin İngiltere Başbakanı "Demir Lady" lakaplı Theatcher, tutsakların talepleri konusunda geri adım atmadı. Buna rağmen, eylemin önemli politik kazanımları oldu ve tüm dünyada yankı getirdi. Bobby Sands ve arkadaşlarının cenazeleri, onbinlerce kişinin katıldığı ve silahlı IRA militanları tarafından yönetilen törenlerle kaldırıldı.

☆ 7 Mayıs 1954- Vietnam'da Fransızlara karşı Dien Bien Fu zaferi kazanıldı.

Mayıs Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Mayıs 1980- Serdar Yılmaz

Kartal'da yıldırım düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. İşçi ve emekçilerle yakın ilişkiler kuran bir emekçi idi Serdar. Ne yazık ki, genç yaşta ve talihsiz bir biçimde aramızdan ayrıldı.

10 Mayıs 1976- Fevzi Aslansoy

12 Mart sonrasında Ankara üniversite gençliği içinde faaliyetlerde bulunan militanlardan biriydi. Kısa sürede polisin dikkatini çekti. Ancak polis, sivil faşistleri devreye soktu ve Fevzi kurşunlanarak öldürüldü.

☆ 8 Mayıs 1945- Sosyalist Sovyetler Birliği'ni savunan Kızıl Ordu, Nazi sürülerini Almanya'ya kadar kovaladı ve Berlin'de parlamento binasına kızıl bayrağı çekti.

☆ 9 Mayıs 1974- Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF) önderlerinden Ulrike Meinhof, Stuttgart'ta Stammheim Cezaevi'nde hücrelerinde katledildi.

☆ 11 Mayıs 2013- Reyhanlı katliamı

AKP hükümeti, Suriye'deki savaşa girmek için provokasyon gerçekleştirdi. AKP tarafından desteklenen cihatçı çeteler, Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde bombalı saldırı düzenlediler. Saldırıda 100'den fazla insan hayatını kaybetti.

☆ 13 Mayıs 2014- Soma katliamı

Soma'da Soma Holding'e ait maden ocağında, patronların kar hırsı nedeniyle yeterli güvenlik önlemlerinin alınmaması sonucunda göçük oluştu. Göçükte en az 301 işçi katledildi.

☆ 13 Mayıs 1974- Leyla Qasım idam edildi

1974 yılında Irak'ta Baas yönetiminin Kürtler üzerindeki baskılarını protesto etmek için, Leyla Qasım ve arkadaşları uçak kaçırma eylemi planladı. Ancak eylemi gerçekleştirmeden 24 Nisan 1974'te yakalandılar ve hızlı bir yargılama sonrası 13 Mayıs 1974'te 4 arkadaşıyla birlikte idam edildi. Leyla Qasım yargılama sırasında "... Ben Kürdistan'ın özgürlüğü için canımı feda ettiğimden dolayı sevinç ve gurur duymaktayım" diyerek önemli bir direniş mirası bıraktı.

☆ 17 Mayıs 2002- Halk ozanı Aşık Mahzuni Şerif yaşamını yitirdi

☆ 18 Mayıs 1973- TKP-ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya işkencede katledildi.

Kaypakkaya, Doğu Perinçek'in başını çektiği oportünist görüşleri reddederek, devrimci bir kopuş gerçekleştirdi ve TKP-ML'yi kurdu. Mao'nun fikirlerinden etkilenen Kaypakkaya, Türkiye'yi tıpkı Çin gibi "yarı-feodal, yarı-sömürge" olarak değerlendirip, devrimin "kırın şehri kuşatması" ile başlayacak "halk savaşı" stratejisiyle gerçekleşeceğini savundu. Kırsal bölgelerdeki faaliyetler esnasında polisler tarafından çatışmada yaralı olarak ele geçti. Çok vahşi işkencelere maruz kaldı ve büyük bir direniş sergiledi. Adı "işkencede ser verip sır vermemek"le özdeşleşti.

6 Mayıs 1972- Deniz, Yusuf, Hüseyin idam edildi

'68 hareketinin gençlik önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, öğrenci gençlik içinde yürüttükleri faaliyetin ardından THKO'yu kurdular.

1971 yılında gerçekleştirilen 12 Mart darbesi, ilk hedef olarak devrimci gençlik önderlerini seçti. Binlerce kişi gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin bu koşullarda dağlara çekilme ve mücadeleyi gerilla savaşı şeklinde sürdürme hazırlıkları yaparken yakalandılar. Mahkemeleri göstermelik olarak yürütüldü; üçü ile ilgili idam kararı önceden alınmıştı.

Üç devrimci önder, mahkemede görüşlerini sonuna kadar savundular ve idam sehpasında sloganlarını haykırarak sehpayı kendileri tekmelediler.

☆ 18 Mayıs 1982- Diyarbakır cezaevinde Dörtlerin Gecesi

PKK savaşçıları Ferhat Kurtay, Mahmut Zengin, Necmi Öner ve Eşref Anıyık, Diyarbakır cezaevindeki faşist terör ve işkenceleri protesto etmek için bedenlerini ateşe verdiler.

☆ 19 Mayıs 1895- Jose Martí öldürüldü

Küba'nın İspanya'ya karşı bağımsızlık mücadelesinin simgesi olan Jose Martí, Küba Devrimci Partisi'nin kuruluşunda yer aldı. "Partili sanatçı" olan ve şiirlerinde yalın bir dil kullanan Martí, çatışmada öldü.

"Aynı yalınlıkla ölmek isterim / Kırdı bir çiçek gibi sakın, gösterişsiz / Mum yerine yıldızlar parlasın üzerimde / Yeryüzü uzansın altımda sessiz / Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim / Varsın hainleri saklasınlar soğuk bir taş altında / Dürüstçe yaşadım ben / Karşılığında / Yüzüm doğan güneşe dönük öleceğim."

☆ Mayıs 1968- Fransa'da '68 Eylemleri

ABD'nin Vietnam işgaline dönük protestolar, tüm dünyada antiemperyalist kitlesel gösterilere dönüştü. "68 baharı" olarak tarihe geçen bu eylemlerin en etkili gerçekleştirdiği ülke ise Fransa idi. Fransa'nın hemen bütün kentlerinde, gençler, işçiler ve emekçiler genel grevlerden okul ve fabrika işgallerine, barikat savaşlarından silahlı çatışmalara kadar, yaygın kitlesel ve militan eylemler gerçekleştirdiler. '68 Mayıs eylemlerin en çok arttığı ay oldu. 10 Mayıs'ta Paris'te kurulan barikatlara polisler ve faşistler saldırdı. İşçi sınıfı öğrenci gençliğe destek için harekete geçti ve genel greve gitti. Yapılan mitinglere 1 milyon işçi ve emekçi katıldı. Eylemlerin yükselişi burjuvaziye olduğu kadar reformizmi de rahatsız etti ve Fransız Komünist Partisi eylem kırıcı rolü oynayarak eylemleri söndürdü.

☆ 31 Mayıs 1971- Nurhak Direnişi

20 kişilik THKO grubu, Malatya-Kürecik'te bulunan ABD radar üssüne saldırı düzenlemek üzere harekete geçtiler. Askerler tarafından kuşatıldıklarında girdikleri çatışma sonucu THKO önderlerinden Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan şehit düştü.

ABD-Çin ekonomik hegemonya savaşı: Petro-Yuan dönemi başlıyor

in ile ABD arasında yaşanan ekonomik hegemonya savaşı, 2018 yılının başlarından itibaren yeni ve daha etkili bir evreye girdi. 2000'lerden bu yana dünya hegemonyasında ekonomik üstünlüğü ele geçirmiş olan Çin, bu hegemonyasını pekiştirecek yeni adımlar attı.

ABD Başkanı Trump, Mart ayının ilk günlerinde, "çok aptalca olan ticaret anlaşmaları ve politikaları nedeniyle", ABD'nin yıllık 800 milyar dolar bütçe açığı verdiğini ve buna bir son vereceğini söylemişti. Ardından, çelik ithalatına yüzde 25, alüminyum ithalatına ise yüzde 10 ek gümrük vergisi getireceğini açıkladı.

Bu açıklama, asıl olarak Çin'i hedef alıyordu. Alınan karar, Çin'den ithal edilen mallara 60 milyar dolarlık ek gümrük vergisi anlamına geliyordu. Çin ise buna karşılık, ABD'den ithal edilen mallara 3 milyar dolarlık gümrük vergisi koyacağını açıkladı.

Çin'in böyle bir karşı tepki göstermesi elbette doğaldır. Şaşırtıcı olan, Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) ve İMF gibi uluslararası ekonominin temel örgütlerinin, ABD'nin kararını yanlış bulduğunu açıklaması oldu. Bu örgütler ki, ABD'nin dünya hegemonyasının araçları olarak on yıllar boyunca faaliyet sürdürmüşlerdi. Bugün ABD'ye karşı Çin hegemonyasının sözcülüğünü yapmış oldular.

Üstelik ABD ile Çin arasında yaşanan kriz, basit bir ticaret savaşı ya da gümrük duvarları sorunu değildir. Son aylarda Çin'in yaptığı hamleler, dünyada "Petro-dolar" hegemonyasını yıkmakta, "Petro-yuan" döneminin başladığını göstermektedir.

"Petro-dolar ekonomisi" nedir?

"Petro-dolar" sistemi, ABD'nin dünya üzerindeki ekonomik hegemonyasının temelidir. Doların gücü, ABD'nin gücü ile paralel biçimde değişmektedir. Bugün tehlike altında olan, dolarla birlikte ABD ekonomisidir.

Dolar ilk olarak 1785 yılında ABD Kongresi tarafından ABD'nin resmi para birimi olarak kabul edildi. Sonrasında 20'den fazla ülke, ABD ekonomisi ile bağlantılı halde, kendi ülke para birimini dolar olarak belirledi.

Doların dünya parası haline gelmesi Bretton Woods sistemi ile gerçekleşti. 1944 yılında, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın artık sonu görünmeye başlamışken, ABD'nin küçük bir kasabası olan Bretton Woods'da, Birleşmiş Milletler'in Para ve Finans Konferansı düzenlendi. Konferansa, Sosyalist SB önderliğindeki ülkeler hariç 44 ülke katıldı. Toplantıda 2. Emperyalist Savaş sonrasının ekonomik temelleri konuşuldu. Katılan ülkeler, ortak para olarak ABD dolarını kabul ettiler. Kendi para birimleri için de dolar esas alınarak bir kur saptanmasına razı oldular. Yine bu toplantıda İMF ve Dünya Bankası'nın kurulması kararlaştırıldı. Bu yeni düzenin adı, Bretton Woods sistemi olarak belirlendi.

Sistem, doları altın karşısında sabitlemiş (1 ons altın = 35 dolar), ülkelerin ticaretlerinin dolar üzerinden yapılmasını öngörmüştü. Bu sistemde, ABD Federal Rezervi, elinde dolar rezervi olan diğer ülkelerin, bunları herhangi bir zamanda ABD'nin altınıyla değiştirebileceğinin garantisini verdi. Böylece dünya dövizleri ABD dolarına, dolar ise altın karşılığına endekslendi. Popüler söylemle "Amerikan Yüzyılı"nın, daha doğru bir ifade ile "Amerikan İmparatorluğu"nun başlangıcı, bu nedenle Bretton Woods anlaşması olarak kabul edilir.

Savaş sonrası dünya, yeniden inşa için dolara muhtaç durumdadır. (SSCB önderliğindeki sosyalist kamp elbette ki bunun dışındadır.) Ve dolar ile birlikte, ABD hegemonyası da bütün ülke ekonomilerine kök salmaya başlamıştır.

Bretton Woods sistemi kurulduğunda, dünya ticaretinin yaklaşık yarısı pound-sterlin üzerinden yürütülmektedir. 2. Emperyalist Savaş öncesi dünya imparatoru olan İngiltere, Bretton Woods ile dünya ticaretinin para birimiyle birlikte, imparatorluk tahtını da ABD'ye devretmiştir.

1960'ların sonlarına gelindiğinde dolar-altın garantörlüğünde aksamalar başladı. ABD bütçe açıkları artıyor, ABD sanayisi zayıflıyordu. Keza Vietnam Savaşı tüm dünyada ABD politikalarının sorgulanmasını getirmişti. Bu koşullarda diğer ülkeler artık "doların altın kadar iyi ve garantili" olduğu dayatmasına karşı çıkmaya, rezervlerindeki dolara karşılık ABD'den daha fazla altın talep etmeye başladılar.

ABD üzerindeki baskı, dönemin ABD başkanı Nixon'un 1971 yılında Bretton Woods anlaşmasını yok saymasını, altın-dolar çevrilebilirliğini askıya almasını getirdi. Bu "Nixon şoku"nun ardından 1973 yılındaki petrol fiyatları şoku, dünya ekonomisinin çöküşünün ilanıydı. ABD'nin altın rezervleri ise zaten tükenmek üzereydi.

Oysa doların değerinin ve dolara olan talebin korunması ABD ekonomisi için hayati önem taşıyordu. Bu koşullarda 1973 yılında, ABD ile Suudi Arabistan arasında, petrol ticaretinin dolar ile yapılması konusunda bir anlaşma imzalandı. Böylece Suudi Arabistan, sadece ABD'ye değil, tüm ülkelere petrol satışını dolar üzerinden yapmaya başladı. Sonraki iki yıl içinde, OPEC (Petrol İhraç Eden Ülkeler

ABD ile Çin arasında yaşanan kriz, basit bir ticaret savaşı ya da gümrük duvarları sorunu değildir. Son aylarda Çin'in yaptığı hamleler, dünyada "Petro-dolar" hegemonyasını yıkmakta, "Petro-yuan" döneminin başladığını göstermektedir.

Örgütü) ülkelerinin tümü bu anlaşmayı imzalamış, dünya petrol ticaretinin para birimi dolar olarak sabitlenmiş oldu. Karşılığında ABD, petrol üreticisi bu ülkelerdeki gerici monarşilerin iktidarının sürmesini garanti ediyordu.

Burada Suudi Arabistan özellikle kritik bir rol oynuyordu. **En büyük petrol ihracatçısı olan Suudi Arabistan petrol ticaretinde doları destekliyor ve petrol gelirlerini ABD bankalarına yatırarak ABD ekonomisini güçlendiriyor; karşılığında ABD'den güvenlik garantisi alıyordu.**

"Petro-dolar sistemi" bu koşullarda şekillendi.

Bu sistem, tümüyle ABD'nin çıkarlarına göre düzenlenmiştir. Öncelikle, hangi ülke petrol almak isterse istesin, dolar kullanmak zorundadır; bu nedenle dünyada ABD doları ve ABD tahvillerine olan talep artmıştır. Talebin artması, ABD'nin istediği zaman para basması (bu elbette karşılıksız para basması anlamına geliyor) olanağını yarattı. (Dünya genelinde dolaşıma sokulan ve artık altına çevrilemeyen-karşılıksız dolarlar, 1971-2015 yılları arasında yüzde 2000 oranında arttı.)

Böylece ABD, ihtiyaç duyduğu anda karşılıksız para basarak istediği kadar petrol alma olanağı kazandı. Ve toplamda, **ABD'nin dünya üzerinde ekonomik ve siyasi güç kurmasında, petro-dolar sistemi olağanüstü yardımcı bir araç olarak kullanıldı.** OPEC üyesi Ortadoğu ülkeleri de bu sistemde gerici-baskıcı monarşilerini garanti altına almış oldular.

Dolara dokunan yanıyor

Petrolün dolarla satılmasının, dünya ekonomisi üzerinde dört önemli etkisi vardır.

Birincisi, belli bir ekonomik altyapısı ve üretimi olan ülkelerin neredeyse tamamı, sanayide gereken enerji için petrolden faydalıyor. Bu nedenle, dolarla işi olsun ya da olmasın, **petrole ulaşmak isteyen her ülkenin dolar rezervine sahip olması gerekiyor.**

İkincisi, dolar rezervine sahip olmak için, petrol tüketicisi ülkelerin, dünya ticaretinde daha fazla mal ihraç etmesi ve borçlanması gerekiyor. Bu ticaret de ABD'nin belirlediği kriterlerle yapılıyor.

Üçüncüsü, ABD kendi bastığı karşılıksız dolarlarla ihtiyacı olduğu

sürece, istediği kadar petrol alabilir hale geliyor.

Dördüncüsü, petrol tüketicisi ülkeler ekonomik, mali ve sanayi konusunda zayıf ve bağımlı yapıda oldukları için, ellerindeki dolar rezervlerini ABD ve AB bankalarında değerlendiriyorlar. Bu da ABD'nin bu ülkeler üzerindeki ekonomik-siyasi-askeri gücünü pekiştiriyor.

Böyle bakıldığında, **dolar, ABD'nin dünyayı kontrol altında tutma araçlarından birisi, hatta en önemlisidir. Bunun için doların etkisini zayıflatmaya dönük her adım, ABD için savaş nedeni sayılıyor.**

Özellikle petrol ve doğalgaz gibi, dünya ekonomisinin temel direkleri olan unsurların dolar dışında bir kurdan alınıp satılması, ABD için "dokunulmazlığı" olan bir konudur.

Bugüne kadar bunun sayısız örneğini gördük. Petrol ticaretini dolar dışında bir kurdan yapacağını açıklayan her petrol ülkesi, ABD'nin bir saldırısı ile karşı karşıya kaldı.

Irak işgali başlamadan hemen öncesinde, Kasım 2000'de Saddam Hüseyin, Fransa ve Almanya ile euro üzerinden petrol satış anlaşması imzalamıştı. 2003'teki işgalin hemen ardından Irak'ın euro hesapları dolara çevrildi ve Irak petrol anlaşmalarında yeniden dolara dönüldüğü duyuruldu.

Kaddafi petrolü euro ile satmak istediği ve Rusya ile Çin şirketlerine alan açtığı için Libya yerle bir edildi.

Dünyanın en büyük petrol ihracatçılarından Venezüella, 2000'lerin başında petrolü artık dolarla satmayaacağını açıklayan ülkelerdendi. 2002'de başarısız bir ABD darbesi girişimiyle karşı karşıya kaldı; ABD'nin 15 yıldan fazla süren sistemli baskılarının ardından Chavez öldürüldü. Venezüella üzerindeki baskılar ise bitmedi.

İran ise bu konuda çok daha ileriye gitti. 2011 yılında euro ile satış yapacağı bir petrol borsası kurdu. 2012'de başka para birimlerini kullanarak satış yapacağını ilan etti. Son olarak geçtiğimiz Mart ayının başında, ithalatta dolar kullanımını tamamen yasakladı. Son on yılda ABD, İran'a karşı sayısız yaptırım kararı aldı, aldırıldı; pek çok defa İran'ı doğrudan tehdit etti; Irak ve Suriye savaşlarındaki konumundan dolayı hedefe çıktı; son olarak nükleer anlaşmayı iptal edeceğini

duyurdu. Ancak ABD, İran'ı geriletmeyi başaramadı.

Sonuçta bu ülkelerin her biri, dolar konusunda aldıkları kararların ardından ABD'nin doğrudan askeri müdahalesi ya da yaptırımları ile karşı karşıya kaldılar.

Tablonun bu kadar net olmasının sebebi, ABD'nin ekonomik gücünün tükenmekte olmasıdır. 1940'larda hegemonyasını ilan ettiğinde, ABD'nin dünya üzerinde bir ekonomik üstünlüğü sözkonusuydu. Sömürgelerini ekonomik olarak kendisine bağımlı kılıyor, askeri gücüyle de bu bağımlılığı garanti altına alıyordu.

Ancak geçen zaman içinde, **ABD gerçek ekonomik gücünü kaybetti. Hegemonyasını, askeri gücü ve karşılıksız bastığı paralarla sürdürmeye devam etti.** Afganistan'da, Irak'ta, Suriye'de savaşlarını karşılıksız bastığı dolarlarla finanse etmeyi başardı. Dünya üzerinde karşılıksız trilyonlarca dolar para dolanıyor. Ve bu "rahatlık", petro-dolar sisteminden güç alıyor. Petro-dolar sistemi sürdüğü, dünya ekonomisi doları kullanmaya devam ettiği sürece kendini koruyabilir.

İşte bu nedenle, ABD dolarının hakiyetine dönük her adımı büyük bir saldırganlıkla karşılıyor. Çin'in son dönem hamleleri, bu sisteme en büyük ve nihai saldırı anlamına geliyor.

Ekonomik üstünlük artık Çin'in

Çin'in dünyanın en büyük ekonomisi haline geldiği, 2015 yılında resmi olarak kayıtlara geçti. Buna göre, 2015 yılında ABD'nin GSYH'si (Gayri safi yurtiçi hasıla) 17,95 trilyon dolarken, Çin'in GSYH'si 19,42 trilyon dolara ulaştı. Ve bu rakamlar her geçen gün Çin'in lehine, ABD'nin aleyhine değişmeye devam ediyor.

2. Emperyalist Savaş'ın ardından ABD, dünya ekonomisinin yüzde 50'sini oluşturmaktaydı. 1980'de bu rakam yüzde 22'ye geriledi. Çin'in son 30 yılda krizlerden etkilenmeden sistemli biçimde çift haneli büyüme rakamlarını koruması, ABD'nin dünya ekonomisindeki payını yüzde 16'ya kadar düşürdü.

Bugün ABD ekonomisinin yüzde 20'si üretime dayanır. Yüzde 80'i ise banka sistemleri, faiz, para basma gibi parasal kaynaklardan gelir. ABD ihtiyacı duyduğu sürece para basabildiği

Dolar, ABD'nin dünyayı kontrol altında tutma araçlarından birisi, hatta en önemlisidir. Bunun için doların etkisini zayıflatmaya dönük her adım, ABD için savaş nedeni sayılıyor. Özellikle petrol ve doğalgaz gibi, dünya ekonomisinin temel direkleri olan unsurların dolar dışında bir kurdan alınıp satılması, ABD için "dokunulmazlığı" olan bir konudur. Bugüne kadar bunun sayısız örneğini gördük. Petrol ticaretini dolar dışında bir kurdan yapacağını açıklayan her petrol ülkesi, ABD'nin bir saldırısı ile karşı karşıya kaldı.

için, kendisini ekonominin gerçek krizlerinden azade sayar.

Ancak bu sistemin tıkanıdığı bir nokta oluyor. Bugün dünyada üretilen mal ve hizmetlerin toplamı 72 trilyon dolar değerindedir. Yani dünyanın gerçek serveti 72 trilyon dolardır. Dünya genelinde dolaşımda olan doların miktarı ile 600 trilyondur. Yani dünya genelinde dokuz kat dolar fazlası bulunuyor. Karşılıksız dolarla yapılan ticaret ise, yapanın zarara uğramasına neden oluyor.

ABD, dünya pazarlarındaki ekonomik üstünlüğünü giderek kaybetmektedir. Bunun bir nedeni doların karşılıksız ve giderek güvenilmez para haline gelmesidir. Diğer ise, ABD'nin üretim gücünün zayıflamış olmasıdır.

'90'lardan bu yana, dünya ekonomisinde ABD'nin en önemli ihraç kalemi silahlanmadır. Bir dönem bilişim sektöründe atak yapmaya çalıştıysa da, bu da uzun sürmemiş, bu konudaki üstünlüğünü kaptırmıştır. Ağır sanayi söz konusu olduğunda ise, ABD üretim üstünlüğünü çoktandır kaptırmış durumdadır.

Diğer taraftan Çin uzun zamandır dünyanın bir numaralı ihracatçısıdır. Bu ihracatın "ucuz ve kalitesiz" mallar üzerinden yapıldığı iddiası, Çin ekonomisini karalamayı hedefleyen Amerikan kara propagandasıdır. Çünkü Çin'in ucuz ve kalitesiz üretimi de, yüksek teknoloji ürünü son derece kaliteli üretimi de sözkonusudur. Mesela ürettiği 4x4 cipler, ABD'nin prestij cipleri Hummer'lardan daha iyi özelliklere sahip ve daha ucuzdur. Cep telefonunda Huawei markası Apple ile yarışmaktadır.

Çin'in üstünlüğü, ele geçirdiği her çeşit ürünün teknolojisini hızla çözüp, daha ucuz olarak üretebilmesidir. Üstelik dünyanın her tarafından Çinli mühendisler, öğrendikleri her yeni bilgiyi, edindikleri her üstünlüğü, hızla kendi ülkelerine aktarmaktadırlar.

Diğer taraftan Çin, son yıllarda dünyanın en büyük ham petrol ithalatçısı konumuna ulaşmıştır. Hiç bir OPEC ülkesi, bu en büyük alıcısını kaybetmek istemez. Bu nedenle, en büyük alıcının, kendi alışveriş kurallarını koymasına da son derece anlaşılır bir durumdur.

Petro-yuan dönemi başladı

2000'lerin başında, Çin'in yükselişin artık durdurulamaz olduğunun farkedilmesinden bu yana Çin'in, resmi para birimi yuanı düşük tutmaya çalıştığı bilinir. Çünkü **düşük kur, Çin'e ihracat avantajı sağlamaktadır. Dünyanın en büyük ihracatçısı olmasında, "ucuzluk" öncelikli belirleyen olmuştur.**

Ancak artık Çin'in bu politikasını değiştirmeye başladığı, dünya ekonomisinde yuanın hakettiği yere ulaşması için harekete geçtiği görülüyor.

İMF, Kasım 2015'te yuanın döviz kuru sepetine dahil edilmesine karar verdi. Böylece yuan, İMF'nin para sepetindeki 5. para birimi oldu. 1969'da yürürlüğe sokulan anlaşmaya göre, İMF'ye üye ülkeler, ödemeler dengesi ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri için, dolar, euro, yen ve sterlinden oluşan sepet içindeki para birimlerinden biri ile borçlanabiliyor. Bu karar, yuanın uluslararası kabul görmesinde son derece önemli bir adım oldu.

İkincisi, Çin dünyanın en büyük petrol ithalatçısı olmasını, yuanı güçlendirmede bir araç olarak kullanıyor.

Mesela Rusya'nın Kırım'ı işgal ve ilhakı sonrasında ABD'nin Rusya'ya uyguladığı yaptırımlar, Çin için yeni bir fırsat alanı oluşturdu. 2014'te Rus Gazprom şirketi ile Çin Ulusal Petrol Şirketi (CNPC) arasında önümüzdeki on yıl için, yıllık 400 milyar metreküp doğalgaz satış anlaşması yapıldı. Rusya'nın tüm Avrupa'ya sattığı doğalgaz yıllık 150 milyar metreküp. Yani Çin tek başına, Avrupa'nın aldığı doğalgazın üç katından fazlasını kullanıyor.

Çin'in Rusya'dan aldığı petrol de devasa rakamlara tekabül etmektedir. Suudi Arabistan 2011 yılında Çin'e günlük 120 bin varil petrol satarken, 2015 yılında Rusya, günlük 550 bin varil petrol satmıştır. Yani Rusya Çin'e Suudi Arabistan'dan beş kat daha fazla petrol satar hale gelmiştir.

Ve Çin, 2015 yılı ortalarından itibaren Rusya'dan aldığı petrol ve doğalgazın bedelini dolar değil, yuan üzerinden ödemektedir. Bunu başka ülkelere de yaygınlaştırmak Çin'in asıl hedefidir.

2012 yılında Çin'in petrol ithalatının yüzde 53'ü Ortadoğu'dan

İMF, Kasım 2015'te yuanın döviz kuru sepetine dahil edilmesine karar verdi. Böylece yuan, İMF'nin para sepetindeki 5. para birimi oldu. 1969'da yürürlüğe sokulan anlaşmaya göre, İMF'ye üye ülkeler, ödemeler dengesi ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri için, dolar, euro, yen ve sterlinden oluşan sepet içindeki para birimlerinden biri ile borçlanabiliyor. Bu karar, yuanın uluslararası kabul görmesinde son derece önemli bir adım oldu. İkincisi, Çin dünyanın en büyük petrol ithalatçısı olmasını, yuanı güçlendirmede bir araç olarak kullanıyor.

gerçekleşmiştir. Bu da ağırlıklı olarak Suudi Arabistan ve İran'dan sağlanmaktadır. **İran'a yönelik ambargo sırasında, İran'ın en fazla petrol ve doğalgaz ihraç ettiği ülke Çin olmuştur.** Çin, İran'dan yaptığı petrol ithalatının karşılığını para olarak ödeyemediği için, onun nükleer aktivitelerini desteklemek, İran'da altyapı yatırımları yapmak gibi adımlar atmıştır. 1990'lardan buyana Çin, İran'da köprüler, yollar, barajlar inşa etmektedir.

Çin benzer bir ilişkiyi petrol zengini diğer Ortadoğu ülkeleri ile de kurmaktadır. Mesela **Irak'ın petrol altyapısına ilişkin önemli yatırımları vardır ve günümüzde Irak'taki petrol üretiminin yaklaşık yüzde 50'sini gerçekleştirmektedir.**

Suudi Arabistan'la ilişkileri ise biraz daha karmaşıktır. Suudi Arabistan'ın en büyük alıcısı konumundadır Çin. Mekke'de raylı sistem inşaatından Suudi Arabistan'ın en büyük alüminyum fabrikasına kadar çok çeşitli yatırımları vardır.

Suudi Arabistan bir süredir önemli bir çelişki ile karşı karşıya. Bir taraftan ABD ile kurduğu petro-dolar sistemini korumakla yükümlü. Ancak ABD doğalgazdan sonra petrolde de kendine yeterli bir ülke haline gelmiştir; bu nedenle Suudi Arabistan'ın en büyük alıcısı artık ABD değil, Çin'dir. Bu durumda ABD'nin kendisine garantörlük yapacağını dair güvenceleri zayıflamakta, üstelik en büyük alıcısı olan Çin'i Rusya ile İran'a kaptırma tehdidi altındadır.

Burada, **Suudi yönetimi içinde, özellikle Kral Selman'ın başa gelmesinden bu yana, petro-dolar sisteminin sonsuza kadar devam edemeyeceğini, Çin ile ilişkileri güçlendirmek gerektiğini savunanlar artmıştır. Ve son bir yıldır, petrolü yuanla satma konusunda görüşmeler sürdürülmektedir.**

Bu yönelim altında, **Suudi Arabistan son dönemde petro-doların tahatını sarsacak iki önemli adım atma girişimini başlatmıştır.**

Birincisi; petrol fiyatlarının düşmesinin Suudi ekonomisinde yarattığı krizi çözmek isteyen yönetim, dev petrol tekeli Aramco'nun çok küçük düzeyde hissesini halka açmaya karar verdi. Yüzde 5'lik hisse satışı bile Suudi ekonomisine önemli bir katkı sağlayacak

durumda. Ancak bu hisselerin Çin'in eline geçmesi ihtimali, petrol ticaretinde çok köklü değişiklikler yaratacak, petro-dolar ayağının çökmesine neden olacaktır.

İkincisi; en büyük alıcısı olan Çin'i Rusya ve İran'a kaptırmak istemeyen Suudi Arabistan, yuan üzerinden petrol ticaretini başlatmaya sıcak bakmaya başladı.

Yukarıda, "dolara dokunan ya-nıyor" demiştik. Son aylarda **Suudi prenslerine dönük operasyonlar, gözaltılar, servetlerine el koymalar, doğrudan Çin ile ilişkilerdeki bu yönelimle ilgilidir.** Kraliyet ailesinin Çin'e yakın olan kesimi tasfiye edilmektedir.

Keza, Suudi Arabistan'daki son

Çin, geçtiğimiz Mart ayı sonunda dünya enerji piyasalarında kırılma yaratacak çok önemli bir adım daha attı. Uluslararası Şanghay Borsası'nda ilk defa Çin para birimi yuan üzerinden petrol anlaşmaları dönemini başlattı.

dönemde peşpeşe gelen "demokratikleşme" adımları bile bu konuyla bağlantılıdır. ABD, Suudi Arabistan'a desteğini artırmasını kendi halkına kabullendirmek için bir makyaj operasyonu yapmakta, Suudi Arabistan'ın değiştiği imajını yaratmaya çalışmaktadır.

Ancak Suudi Arabistan'da başlayan, Çin'le ilişkileri güçlendirme ve böylece ekonomisini düzeltme isteği, kısmen geri atılmış, ertelenmiş olsa bile, durdurulamayacak bir süreçtir.

Çin, geçtiğimiz Mart ayı sonunda dünya enerji piyasalarında kırılma yaratacak çok önemli bir adım daha attı. **Uluslararası Şanghay Borsası'nda ilk defa Çin para birimi yuan üzerinden petrol anlaşmaları dönemini başlattı.** 26 Mart'ta başlayan satışın ilk

üç saatinde, 15.4 milyon varil petrol, eylülde teslim edilmek üzere el değiştirdi. Çin'in kurduğu bu borsada yalnızca yuan değil, altın da kullanılıyor.

Şimdilik yapılan işlemin düzeyi küçük görülebilir. Ancak **Çin, bir başlangıç yaptı. Petro-doların sarılmaz olmadığını gösterdi.** Rusya, İran, Venezüella gibi güçlü ilişkilerinin olduğu ülkelerle ticaretinde zaten bir süredir yuan kullanıyor. Hem dünya ekonomisindeki yeri, hem petroldeki yüksek tüketim gücü, uluslararası para biriminde de belirleyici olmasını kaçınılmaz kılıyor.

* * *

Çin ekonomisinde son bir yıla damgasını vuran, çok önemli iki gelişme var.

Kapitalizmin Tanrısı: PARA

Aşağıdaki yazı, Sezai Ekinci'nin 1992 yılında kaleme aldığı "Kapitalizmin Tanrısı: PARA" adlı çalışmadan alınmış bir bölümdür. Sezai Ekinci bu yazıya, şehit düşmeden kısa bir süre önce başlamış, ancak tamamlayamamıştır. Buna rağmen paranın temel özelliklerini, sermayenin yasalarını ve hatta bugün sürmekte olan yeni emperyalist savaşı kavratmak açısından önemli bir içeriğe sahiptir.

Ulusal paralar ve dünya parasının evrimi

Para krizinin aldığı yeni özellikleri anlamak açısından ulusal paralar ve dünya parasının evrimini ana hatlarıyla izlemek aydınlatıcı olacaktır.

Sanayi Devrimi (1760-70 yıllarında başladı) öncesinin ticari kapitalizmi (merkantil kapitalizm - 15. yy- 18. yy) hemen hemen tüm ülkelerde paranın, diğer para metallerden altın para metaya doğru evrimini tamamladı; altın para metaya bugünkü statüsünü kazandırdı.

Napolyon Savaşları'nın bitimi (1816) ardından İngiltere dünya egemenliğini ele geçirirken, bu egemenliğin de gereği olarak altın standardı dünya çapında egemen oldu; artık altın dünya parasıydı. 19. yy'ın ikinci yarısında altın sikkeler dünya parası olarak uluslararası dolaşıma çıkmış bulunuyordu. Ülke içi pazarlarda, meta dolaşımının dayatması ile dolaşıma çıkartılan banknotlar (kağıt paralar) da her an altın ile değiştirilebilir nitelikteydi. (19. yy'ın sonuna gelindiğinde sadece Çin ve Meksika'da tek para gümüş para idi.)

Bu dönemde İngiltere dünyanın atölyesiydi. Dünyanın en güçlü ekonomisine sahipti. Bu nedenle İngiliz lirası da dünya piyasasında dünya parası olarak dolaşım yapıyordu. İngiltere'nin dünya piyasasına kredi biçiminde ihraç ettiği borç paralar İngiliz meta ihracının da körükleyicisi idi (gittiği ülkelerde İngiliz mallarına talep yaratıyordu). Bu bizzat aşırı üretim krizlerinin de beslediği

bir yönelimdi.

Emperyalizm çağı ile birlikte sermaye ihracının temel bir olgu olarak ön plana çıkması, aynı zamanda uluslararası kredi sisteminin gelişmesi, olgunlaşmasıydı. Tüm ülkeleri tek bir zincirin halkaları olarak birbirine bağlayan emperyalizm, sermaye ihracı ile kredi sistemini geliştirirken meta ihracına itilim kazandırmış oluyordu.

Ancak uluslararası kredi sisteminin bu tarz geliştirilmesi, krizi daha geniş bir alana yaymaktan öte sonuç vermedi. Emperyalizm çağında ekonomik çevrim süreleri daha kısa sürer oldu. Bunalım 4-5 yılda bir kapıyı çalar oldu. Bunalımların körüklediği emperyalist rekabetin 1. Dünya Savaşına dönüşmesiyle birlikte uluslararası altın standardı sistemi de çöktü. Savaşla birlikte tüm ülkelerde, kağıt para, kredi para (poliçeler) ve saymaca paradan (hisse senetleri, tahviller vs.) değerler gerçek temsilcisi altına doğru büyük bir kaçış başladı. Doğal olarak devletler de hem merkez bankalarındaki altın rezervlerinin erimesini önlemek, hem de altının ülke dışına kaçışını önlemek açısından sözkonusu parasal araçların altına çevrilebilirliğini kaldırdı. 1931 yılında ise altın standardı tamamen bırakıldı. Altın sikkeler iç dolaşımdan tamamen çekilirken yerini devletlerin bastığı ve atına çevrilebilirliği olmayan kağıt ve kredi paralar aldı. Böylece altın paranın yurt içinde mübadele aracı, değer saklama ve ödeme aracı olarak işlev görmesi yasal olarak engellenmiş oluyordu (uluslararası ticarette kullanılmak üzere).

Altın standardı sisteminin kaldırılmasının, piyasadaki para hacminin ve faiz oranlarının ekonominin kendi yasalarına bağımlılığını azaltmak; tekelci devlete daha geniş bir müdahale alanı açmak; böylece bunalım yıllarında paranın aşırı değerlenmesini, sözümona para krizini ve aşırı üretim krizini önlemek gibi temel bir yönelimi vardı.

Kağıt paraların altına çevrilebilirliği nedeniyle, altın para standardı sisteminde devletlerin piyasadaki kağıt para hacmini artırma, karşılıksız para basma imkanları nispeten sınırlıydı. Bu nedenle paranın değer grafiği (faiz oranlarının inip çıkması) de ekonomik çevrime bağlı olarak geliyordu. Ekonomik çevrimin, işlerin yolunda gittiği canlanma ve atılım döneminde meta, - kolayca paraya çevrilebildiği için, - değerli (para faiz oranları düşük) oluyor, meta fiyatlarında genel bir yükseliş (enflasyon) gözleniyordu. Bunalım kapıyı çaldığında ise tersine para değerleniyor (faizler yükseliyor), meta fiyatları düşüşe geçiyordu. Böylece, daha önceki enflasyon dengelenmiş oluyordu. "Fiyatlardaki böyle bir çöküntü yalnızca, bunlarda bulunan daha önceki enflasyonu dengelemiş olur." (Kapital III, sf 435) Bunalım, paranın aşırı değerlenmesi, parasal kıtlık ve meta sermayenin para sermayeye dönüşmemesi şeklinde ortaya çıkıyordu.

Emisyon hacmine, para değer grafiğine müdahale imkanı; bunalım karşısında, devlete suni olarak ve kısmen paranın aşırı değerlenmesini, para kıtlığını önleme imkanını verir. Fakat bu, paranın düşkünleştirilmesi, doğrudan tahribi yönünde bir adım bedeli elde edilen bir imkandır. Böylece tüm dolaşım zincirleri daha çürük bağlarla birbirine bağlanmış olur. Dahası para krizlerini (ve aşırı üretim krizlerini) önlemez. Sadece daha geniş bir zamana yayar, daha derin bunalımlara yolaçar.

Örneğin dünden farklı olarak, bunalımlı yıllarda

Birincisi, Mayıs 2017'den itibaren Modern İpek Yolu (Kuşak ve Yol) inşasında son derece önemli adımlar atıldı. Asya, Avrupa, Afrika ve Ortadoğu'yu, kara, deniz ve demiryolları ile bir ağ gibi saran ve dev kıtanın ekonomisini Çin'e bağlayan bir proje bu.

Mayıs 2017'deki toplantıya 144 ülke katıldı ve bugün 67 ülke bu İpek Yolu ticaretinin kapsamı içinde. Bu sayının giderek artacağı da biliniyor. Dünya GSYİH'nin yaklaşık üçte birini oluşturan ülkeleri kapsayan bu projenin, yıllık olarak ek 2,5 trilyon dolar değerinde yeni bir ticaret oluşturmaya hedefleniyor.

Çin mallarını Avrupa'nın, Afrika'nın en uç noktalarına, en ücra köşelerine kadar ulaştırmayı hedefleyen, böylece Çin'in ekonomik

hegemonyasını dünya üzerinde hakim kılmaya çalışan bu proje, her gün biraz daha ilerliyor, yayılıyor.

İkincisi, merkezi bir örgütlenmeye, uzun dönemli plan yapmaya yatkın devlet yapısı ve 3 trilyon dolarlık rezervleri, Çin'in son derece önemli, stratejik atılımlar yapmasını kolaylaştırıyor. Mesela yapay zeka, kuantum bilgisayar, uzay araştırmaları, genetik mühendisliği gibi stratejik alanlarda, Çin devleti doğrudan araştırmaları finanse ediyor, destekliyor, bu alanlardaki çalışmaları güçlendiriyor.

Ki ABD'nin ne ekonomik ne de siyasi olarak benzer bir atılıma girebilecek mali kaynakları, altyapı olanakları, yönetici kadroları vb. yok.

Bu koşullarda, Çin'in dünya hegemonyası kaçınılmaz biçimde güçlenirken, yuanın da buna uygun

Merkezi bir örgütlenmeye, uzun dönemli plan yapmaya yatkın devlet yapısı ve 3 trilyon dolarlık rezervleri, Çin'in son derece önemli, stratejik atılımlar yapmasını kolaylaştırıyor. Mesela yapay zeka, kuantum bilgisayar, uzay araştırmaları, genetik mühendisliği gibi stratejik alanlarda, Çin devleti doğrudan araştırmaları finanse ediyor.

biçimde güç kazanması, petro-dolar sistemini yıkması, dünya ticaretinde giderek daha etkin hale gelmesi sadece bir süreç işidir; üstelik bu uzun bir süreç de değildir.

ABD, '90'lı yıllarda Sovyet bloğunun dağılmasından da güç alarak tüm dünyayı kendi açık pazarı ilan ederken, "küreselleşme"nin, "dünya ekonomisi"nin bayraktarlığını yaparken, bugün içe kapanmayı, gümrük duvarlarını yükseltmeyi, korumacı önlemleri artırmayı savunuyor. Çin'e karşı başlattığı ticaret savaşı da bu korunma çabasının bir parçası.

Ama ekonomide her zaman Marksist "kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası" işler. Ekonomisi eskien, güç kaybeden ABD'nin, buna karşı yapabileceği hiçbir şey yoktur. Savaşın galibi, şimdiden Çin olmuştur.

para emisyonunun –toplumsal üretim artışından bağımsız olarak- artıran devlet, böylece para kıtlığını kısmen önler, meta fiyatlarının çökmesini önler, aksine bunalıma rağmen genel fiyat seviyesinin yükseltilmesini (enflasyonu) sağlar. Tekelci fiyatların dayatılması kolaylaşır. Enflasyon genel bir eğilim özelliğini kazanır.

Paranın metalar karşısında bu tarz değersizleştirilmesi süreci, genel olarak enflasyonist politikalar, paradan metalara doğru yönelimi körükler. Meta dolaşımını kolaylaştırıcı bir faktör olur. Ancak diğer lehte ve aleyhte faktörleri hesaba katmazsak, bunun sadece bunalımın bir süre için ertelenmesini sağlayacağı, dolayısıyla da onun derinleşmesine yolaçacağı bellidir. Çünkü sorunun kaynağı aynen devam etmektedir. Evet şimdi karşılıksız para basarak 'para kıtlığı' ve paranın aşırı değerlenmesi bir yönden önlenmektedir. Ancak enflasyon da kitlelerin alım gücünü aşağı çekmekle esasında aşırı üretim bunalımını derinleştirmekten başka sonuç vermez. Meta üretimi toplumsal tüketim gücünü aştığında para basarak, kredili satışları artırarak bir süre bunalım ertelenebilir. Ayrıca paranın değersizleşmesi, burjuvazi için de paraya koşmayı kısmen kontrol edip geciktirebilir. Ama hepsi bu kadar. Aşırı ürün stokları biriktikçe bunalım kaçınılmazdır. Parasal politikalar üzerinde oynamak, meta-para karşıtlığından kaynaklanan aşırı üretim bunalımları ve para bunalımları için çözüm değil, sadece geçici, daha da genelleştirmek pahasına hafifletici 'çözüm'ler verebilir.

Sterlin-dolar savaşı

1914 sonrasında, altın standardı sistemi fiilen çöktü. Devletler kendi ülkeleri içerisinde

paralarının altına çevrilebilirliğini kaldırdılar. Fakat altın, dünya parası konumunu devam ettirdi. Farklı ülke paralarının birbirine göre mübadele hadleri (pariteler) pazarlıklarla belirleniyordu. Ve bu pariteler de altına dayanıyor, altınla ölçülüyordu. Her devletin altın rezervi, parasının desteklenmesinde ve mübadele edilebilirliğinin ölçülmesinde bir araç olarak kullanılıyordu. Kuşkusuz bu rezervler, ülke parasına sahip bir yabancının bu parayı altına çevirme talebini karşılamak için ödeme aracı olarak da işlev görüyordu.

İki dünya savaşı arasında emperyalist rekabet aynı zamanda bu ülkelerin paraları arasında dünya parası tahtına oturmak üzere bir rekabet olarak da geçti. Özellikle sterlin ve dolar arasında. Bu doğal bir durumdu. Yukarıda anlatılanlardan da anlaşılacağı üzere, bir paranın istikrarı, gücü, dayandığı ekonominin sağlamlığına bağlıdır. Güçlü ekonomiye dayanan para güçlü paradır. Emperyalist bir ülkenin dünya pazarları üzerindeki egemenlik payı ile parasının uluslararası pazarlardaki işlev gücü birbirine bağlıdır. Başka ülkelere ihraç edilen para o ülkeleri emperyalist metropollere bağlayan bir bağ olur.

İki savaş arası parasal rekabet, 2. Dünya Savaşı'nın bitiminde dolar'ın dünya parası olması ile sonuçlandı.

Savaştan en yıpranmamış güç olarak çıkan ABD; daha savaş sonuçlanmadan, emperyalist dünyanın patronluğunu üstlendi. Dünya emperyalist sistemi ekonomik, siyasi ve askeri olarak ABD'nin liderliğinde bir hiyerarşi oluşturmaya yöneldi. Dünyanın net meta ihracatçısı olarak ABD, doları dünya parası tahtına oturtabilirdi artık. Ekonomileri ağır tahrip görmüş diğer emperyalistler, hem buna karşı çıkacak güçte değillerdi, hem kendi çıkarları da, -uluslararası ticaretin

gelişmesini, akışkanlığını sağlayacağı için, -doların dünya parası olması ile –şimdilik- fazla gelişmiyordu.

1944'te Bretton Woods'da dolar dünya parası olarak kabul edildi. Dolara bu rol, altın ile değiştirilebilir olma taahhüdünden dolayı veriliyordu. Böylece altının dünya para sistemi içindeki işlevi kısıtlanmış, yeri büyük ölçüde kağıt para dolara bırakılmıştı. Dünya parası altının değişim aracı rolü tamamen ve ödeme aracı rolü de önemli ölçüde dolara geçmişti. Dolar kredi mektupları gibi işlev görmek, dünya ticaretinde kolaylık, akışkanlık sağlamak üzere dünya pazarlarına yayılmaya başladı. Aynı zamanda dolar para sermaye işlevi (faiz getirici) de üstlenmekle, ABD ekonomisine bu açıdan da katkıda bulunuyordu.

2. Dünya Savaşı sonrasında 1970'li yıllara kadar emperyalist sistem hem aşırı üretim krizlerini hem onun bir yönü olan parasal krizleri nispeten hafif atlatabildi. Ona bu imkanı veren; ABD'nin liderliğinde tek merkezli bir hiyerarşi içine girmesi, savaşta önemli ölçüde fiziki sermaye tahribinin yapılması (yani pazarın genişletilmesi), yeni teknoloji bir sanayileşmeye yönelinerek emek üretkenliğinin artırılması, kimi yeni sanayi kollarının yaratılması (ki bu da pazarın genişletilmesi demektir), ardarda gelen savaşlar ve revizyonist ihanet gibi olgulardı. Fakat giderek bu imkanlar tükendi. Tükendikçe de tersine bunalımı ağırlaştıran faktörler oldular. '70'lerden itibaren emperyalist bunalımlar daha sarsıcı yaşanmaya başladı. En etkin müdahaleler, krizi hafifletme kurumları da bunları önleyemedi. Örneğin 1987 New York merkezli (Kara Pazartesi'nin) sarsıntısı okyanusları aşmış Japonya ve Avrupa'ya kadar ulaştı. Bir gecede 500 milyar dolar uçtu. (...)

Mahir

Deniz

İbrahim

Ölü mü denir şimdi onlara?

Ölü mü denir şimdi onlara
Durmuş kalpleri çoktan
En büyük limanlara demirlemiş
En büyük gemiler gibi
Kımıldamıyor gözbebekleri
Suratları gergin
Suratları kararlı
Belli ki çok beklemişler
Kabuğundan çıkan bir portakal gibi
gelen sabahı...

Öylesine sıkılmış ki yumrukları
İyice sıkılsın yumruklar
Saklansın diye bir armağan gibi bu katılık

Öylesine sıkılmış ki yumrukları
Kimse hüznü olmasın diye...
Unutulsun bir gövdeye duyulan hasret
Unutulsun bu alışılmış duyarlık
O kadar sade, o kadar kalabalık ki
Unutulmaya değer onların insan gövdeleri
Ve unutulmalı mutlaka
Dolsunlar diye yüreklere
Dolsunlar damarlara.
Ölü mü denir
Ölü mü denir şimdi onlara.

Edip Cansever